Z právní praxe.

Přehled judikatury Nejvyššího soudu*).

Advokát — disciplinární.

Porušení povinnosti povolání, nikoliv i zlehčení cti a vážnosti stavu, nevynaložil-li advokát při sepisování posledního pořízení dostatečné bedlivosti a zavinil-li neplatnost posledního pořízení, dav je podepsati nezpůsobilým svědkem. (Rozh. z 15. září 1933, Ds II 5/32.)

„Povoláním advokáta" ve smyslu § 8 a násl. adv. ř. jest rozuměti každou činnost, kde advokát, vystupuje jako zmocněnec stran (kapitola 22. obč. zák.) a současně jako znalec práva a právních poměrů vůbec, převzal na sebe závazek obstarávati záležitost a zájmy věci jemu svěřené se zvýšenou kautelou bezpečnosti (bezelstnosti a poctivosti), správnosti a svědomitosti. Při tom nezáleží na tom, zda určitý úkon či celá řada jednání byla mu svěřena z důvodu osobní známosti nebo příbuzenského poměru, či zvláštní důvěry, snad se zřetelem k odborným jeho vědomostem; byl-li věcí pověřen jako advokát, jde při obstarávání věci o výkon povolání.

Každá činnost advokáta, jež má za účel vědomě spolupůsobiti při ošálení úřadů finančních a takto vymknouti se zákonným daňovým či jiným platebním závazkům ke státu, porušuje povinnosti povolání a poškozuje čest a vážnost stavu. (Rozh. z 18. září 1933, Ds I 11/31.)

Zlehčení cti a vážnosti stavu, provedl-li advokát proti advokátu exekuci pro nepatrnou útratovou pohledávku, aniž ho dříve vyzval k zaplacení. (Rozh. z 23. října 1933, Ds I 20/33.)

Alimentační zákon.

Jde o porušení zákona (§ 9 alim. zák.), bylo-li trestní řízení pro přestupek § 8 cit. zák. zahájeno bez návrhu opatrovnického soudu. (Rozh. ze 17. října 1933, Zm I 680/33.)

Automobily.

Nebezpečí, o němž mluví § 335 tr. zák., musí býti nebezpečím konkretním; pachatelem musí býti vyvolána nebo zachována situace, za které jest se obávati možnosti škodlivého výsledku nejen obecně (povšechně), nýbrž i a to právě ve zvláštním případě, o který jde.

Jde-li o přecházení silnice chodci, jest konkretní možnost nebezpečí dána teprve náznakem neopatrnosti chodcovy a nutnost opatření, kterými má býti čeleno nebo zjednána možnost čeliti účinnosti případné neopatrnosti některého chodce, nastane pro řidiče motorového vozidla teprve tím, že mu ty či ony náznaky zprostředkují poznání, že dojde, neb alespoň může dojíti k neopatrnosti chodce, jíž bude po případě nutno čeliti se strany řidiče vozidla. (Rozh. z 15. září 1933, Zm I 791/33.)

§ 335 tr. zák. nepředpokládá, že pachatel mohl předvídati určité, jím pak způsobené nebo zvětšené nebezpečí, nýbrž stačí, že mohl předvídati možnost nebezpečí, poznati povšechně nebezpečnou povahu svého jednání, třebaže nemohl poznati, ve kterém okamžiku jednání a jakým způ-

*) Rozhodnutí Rv a R jsou civilní, Zm trestní.

sobem vyvrcholi poznaná nebo poznatelná možnost nebezpečí ve skutečné nebezpečí (bezprostřední ohrožení chráněných statků).

Předpoklad pachatelův, že jiné osoby, jejichž možné ohrožení jeho jednáním pachatel předvídal nebo předvídati mohl, zachovají se rozumně a učiní, čeho třeba, by nepřišly vůbec v nebezpečí, nebo by nebezpečí je minulo, neruší, nýbrž přímo předpokládá předvídání nebezpečné povahy jednání (nedbalost ve smyslu § 335 tr. zák.). (Rozh. ze 7. září 1933, Zm I 926/31.)

Devisové předpisy.

Otázka nemožnosti plnění vzhledem k devisovým předpisům nemá význam pro výrok rozsudku, odsuzujícího k placení, nýbrž má význam jen při plnění, pokud se týče při způsobu výkonu rozsudku. (Rozh. ze 6. října 1933, Rv I 1564/33.)

Dílo.

Jde o smlouvu o dílo, nikoliv o smlouvu služební, ujednal-li vůdce skupiny žonglérů s majitelem zábavního tanečního podniku smlouvu, podle níž měl vůdce se svou skupinou po určitou dobu vykonávati v podniku žonglérské produkce za denní úplatu pro celou skupinu.

Okolnost, zabraňující provedení díla, jež se přihodila na straně objednatele, nelze spatřovati v tom, že objednatel sdělil podnikateli (cizozemci), že žádal o pracovní povolení podle zákona ze dne 13. března 1928. č. 39 Sb. z. a n., ale že je neobdržel. (Rozh. z 9. února 1933, Rv I 1573/31.)

Dítě nemanželské.

Povinnost nemanželského otce zaopatřiti nemanželské dítě znamená, že nemanželské dítě má býti vedeno na onu cestu, na které by pak bylo s to vydělávati si svůj chléb, má mu býti umožněno, by bylo s to samo se živiti.

Dítě může žádati vyplacení určité částky k cíli svého „zaopatření" jen, prokáže-li, že je k tomu příčina a potřeba v jeho osobě, že zvláštní potřeby, na př. tělesná nebo duševní vada ospravedlňují takové žádání. (Rozh. ze 17. června 1933, Rv II 145/32.)

Dráhy.

Vyžaduje se, by bezpečnostní opatření, nařízená na přejezdu místní dráhy dozorčím úřadem v době zřízení dráhy, byla i za změněných poměrů dostatečná a účelná. Změnou není jen změna na železničním tělese, nýbrž i změny v dopravě silniční. Změna v dopravních poměrech silničních záleží v tom, že v době zřízení dráhy nebylo buď vůbec anebo takových vozidel která se tak značnou rychlostí pohybují a k železniční trati blíží. Výstražné tabule „pozor na vlak", tři kroky od trati umístěné a v noci neosvětlené. nemohou, po případě i při vynaložení náležité pozornosti, řidiči motorových vozidel nynějším požadavkům vyhověti. K zavinění dráhy podle občanského zákona stačí jakákoliv jednání nebo opominutí, příčící se ustanovení §§ 1297 a 1299 obč. zák., nikoliv jen provozování dopravy proti předpisům.

Místo. kde železniční trať přetíná silnici, vyžaduje zvýšené pozornosti řidiče silostroje. jenž jest povinen upraviti rychlost tak, aby pro případ nenadálého objevení se vlaku mohl zavčas zastaviti. (Rozh. z 18. února 1933, Rv II 887/31.)

Dražba vnucená.

Opominutí soudu, jenž schválil dražební podmínky, uchylující se od předpisu § 150 ex. ř. v otázce převzetí nájemního práva bez započtení na

nejvyšší podání, nenařídiv podle § 162 ex. ř. rok k určení dražebních podmínek, není důvodem zmatečnosti, nýbrž jest jen důvodem k rekursu osobám, dotčným tímto postupem soudu. Nepodaly-li, ač usnesení schvalující dražební podmínky, bylo jim řádně doručeno, proti němu rekurs, způsobily, že dražební podmínky, příčící se podmínkám normálním, nabyly moci práva a nemohou své opominutí napraviti teprve opravným prostředkem proti rozvrhovému usnesení. (Rozh. z 16. února 1933. R II 386/32.)

Má-li pohledávce veřejného orgánu býti zachováno přednostní pořadí, musí přihláška podle § 172. odst. 2. ex. ř., již před započetím dražby býti na soudě; nestačí, že byla podána před dražebním rokem na poštu. (Rozh. z 16. února 1933, R I 96/33.)

Proti usnesení, jímž byla povolena zatímní správa vydražené nemovitosti podle § 158 ex. ř., ač příklepu předcházela vnucená správa, která podle § 161 ex. ř. přešla po příklepu bez přerušení ve správu pro vydražitele, jest rekurs přípustný. K rekursu jest oprávněn i vymáhající věřitel. (Rozh. z 3. března 1933, R I 147/33.)

Exekuce.

Návrhem na povolení exekuce, by povinný průjezd ve svém domě rozšířil a upravil tak, by vymáhajícímu věřiteli bylo umožněno projeti dvoukoňovým vozem, jest se domáháno výkonu činu zastupitelného, který i jinou osobou (stavitelem) může býti vykonán. Ustanovení § 357 ex. ř. jest použíti obdobně i na případ § 353 ex. ř. (Rozh. z 1. června 1933, R II 88/33.)

Knihovní věci.

Uznání dluhu netvoří ještě právní důvod, jejž musí obsahovati vkladná listina podle § 26 knih. zák. (Rozh. ze 24. května 1933, R I 469/33.)

Poznámku hypotekární žaloby jest posuzovati podle § 378 ex. ř. Platí proto o ní osmidenní lhůta k rekursu. (Rozh. ze 3. června 1933, R I 365/33.)

Žalobu podle § 951 obč. zák., jíž se nepominutelný dědic domáhá na obdarovaném, aby mu vydal darovanou nemovitost k uhrazení toho, čehož se mu nedostává na povinném dílu, nelze knihovně poznamenati. (Rozh. ze 3 března 1933, R II 59/33.)

Konkurs.

Smlouva o poskytnutí zápůjčky, při níž se strany dohodly, že jedna strana (věřitel) předá druhé straně (dlužníku) k volnému nakládání určité množství zastupitelných věcí a druhá strana se zavazuje prvé straně po určité době vrátiti stejné množství těchto věcí, je smlouvou o vzájemném plnění ve smyslu § 23 konk. ř. (Rozh. ze 7. září 1933, R II 379/33.)

Krádež.

Skutková podstata zločinu krádeže podle § 174 I *b*) tr. zák., nevyžaduje, by se okradený osobně snažil odebrati zloději odcizenou věc; stačí, že se pokusil, zamýšlel neb aspoň mohl (pokřikem) přivolati pomoc a tak zabrániti, by kořist byla odnesena do bezpečí, a že pachatel krádeže použil násilí v úmyslu, by překazil takovouto činnost poškozeného, jež by mu mohla znemožniti zachovati se v držení ukradené věci. (Rozh. ze 24. února 1933, Zm I 1043/32.)

Zločinnou kvalifikaci krádeže podle § 176 II *a*) tr. zák. zakládá i dřívější potrestání pro krádež, označenou podle předpisu § 3 zák. č. 48/1931 za provinění. (Rozh. ze 4. února 1933, Zm I 850/32.)

Ryby v přirozených vodních tocích mohou býti předmětem krádeže. (Rozh. ze 30. května 1933, Zm I 22/33.)

Výpočet škody podle příslušných předpisů lesního zákona ke zjištění hodnoty ukradeného dříví odpovídá zásadě poslední věty § 173 tr. zák.

Pojmu „zahájení“ po rozumu § 174 II. *d*) tr. zák. neodpovídá zařízení, jež označuje jen hranice lesa, nebo jen jaksi symbolicky dává najevo vůli vlastníkovu vlastnictví své důrazně hájiti, nýbrž „zahájení“ musí tvořiti skutečnou překážku pro pachatele odciziti z lesa lesní majetek, překážku, která se do intensity aspoň přibližuje uzávěře jiných předmětů.

Les obehnaný příkopem je pokládati za „zahájený“ ve smyslu § 174 II. *d*) tr. zák. jen, tvoří-li příkop překážku onoho rázu.

Ustanovení § 174 II. *d*) tr. zák. nevztahuje se na osoby, které se zdržují v zahájeném lese s dopuštěním vlastníka nebo správy lesa. (Rozh. z 21. září 1933, Zm I 283/32.)

Jde o krádež na věcech uzamčených ve smyslu § 174 II. *c*) tr. zák., odcizil-li pachatel věci z kufru, který si odemkl klíčem, jejž mu majitel kufru svěřil, avšak jen za účelem opravy zámku. (Rozh. z 10. října 1933, Zm II 43/33.)

Křivé svědectví.

I zločin podvodu křivým svědectvím podle §§ 197, 199 *a*) tr. zák. předpokládá, že jednání pachatelovo směřovalo ke způsobení škody, jíž je s tohoto hlediska jediné ujma státu na nerušeném výkonu soudnictví. Ustanovení § 255, odst. 3. zák. čís. 221/24 Sb. z. a n. (ve znění zákona čís. 184/28 Sb. z. a n.), neopravňuje okresní nemocenské pojišťovny dožadovati soudy o přísežné výslechy svědků pro vlastní účely pojišťovny. Křivé svědectví, jehož se dopustil svědek vyslechnutý soudem k dožádání okresní nemocenské pojišťovny, není zločinem podle §§ 197, 199 *a*) tr. zák. (Rozh. z 28. června 1933, Zm I 399/32.)

Lékárny.

Veřejnoprávní otázka neschválení propachtování lékárny ve smyslu zákona ze dne 18. prosince 1906, č. 5 ř. zák. z roku 1907, jest nerozhodnou pro závazek k zaplacení léků odebraných od neschváleného pachtýře lékárny. (Rozh. ze 4 .května 1933, R I 234/33.)

Maření exekuce.

Nepoužil-li výkonný orgán práv, daných mu předpisem § 350 zákona č. 76/1927 Sb. z. a n. (kapesní zájem, přibrání bezpečnostních orgánů za účelem zmaření odporu dlužníka), nemůže pouhé zdráhání se pachatelovo vrátiti zabavený předmět činiti ho zodpovědným ve smyslu § 1 zákona o mař. ex. (Rozh. z 18. března 1933, Zm I 524/31.)

Maso neohledané (potraviny).

Hranice mezi pokusem a beztrestným jednáním přípravným při přečinu podle § 18, č. 2 zák. č. 89/1897 a přestupku podle § 399 tr. zák.

Masem ve smyslu § 399 tr. zák. je rozuměti i celá těla zabitých zvířat.

Přestupek § 399 tr. zák. není deliktem omisivním; pokus je tu možný.

V subjektivním směru se nevyžaduje nutně zlý úmysl, nýbrž stačí jakékoliv zavinění, i pouhá nedbalost. (Rozh. ze 3. května 1933, Zm I 1092/31.)

Mladiství provinilci.

V tom, že se trestní řízení proti mladistvému konalo před soudem příslušným podle § 13 tr. ř., nikoliv před senátem mládeže ve smyslu § 30 zák. čís. 48/1931, není zmatek čís. 1 § 281 tr. ř., stalo-li se tak proto, že

nadřízený soud nařídil ve smyslu § 41 (2) cit. zák. společné řízení před oním soudem. (Rozh. z 13. října 1933, Zm I 769/32.)

Náhrada škody.

Škůdce jest zodpověden jen za škodu, jež by jinak bez jeho jednání podle obecné zkušenosti nebyla nastala, nelze ho však činiti zodpovědným za veškeré výjimečné, neočekávané důsledky jeho chování (na př. za vznik duševní choroby pro nesplnění manželského slibu). (Rozh. ze 27. června 1933, Rv I 2281/31.)

Stačí, bylo-li výstražné znamení před sesutím sněhu umístěno na chodníku. Ručení podle § 1318 obč. zák. není ručením za výsledek, nýbrž ručením za zavinění, třebaže třetí osoby. Předpisu § 1318 obč. zák. nelze použíti, jde-li o sesutí zmrzlého sněhu se střechy. (Rozh. ze 6. května 1933, Rv I 174/32.)

Nájemní (pachtovní) smlouva.

Spachtovaly-li nemovitost dvě osoby, aniž smluveny podíly na pachtu, jsou jejich podíly na pachtovním společenství stejné a není oprávněn jeden společník bez souhlasu druhého vypověděti pachtovní smlouvu. (Rozh. ze 4. února 1933, Rv I 61/33.)

Byli-li nájemníky bytu oba manželé, jsou ve sporu o vyklizení bytu nerozlučnými společníky; na vyklizení nemůže býti žalován jen jeden z nich, nýbrž musí býti žalováni oba. (Rozh. ze 3. února 1933, R I 1112/32.)

Bylo-li stanovení výše nájemného přenecháno znalci, aniž byla určena lhůta, do které měl je znalec stanoviti, mohou strany odstoupiti od smlouvy, dokud nebyla výše nájemného znalcem stanovena. (Rozh. ze 3. března 1933, Rv II 74/33.)

Nájemní poměr zaniká podle § 1112 obč. zák. nejen, když najatá věc zanikne, nýbrž i, když věci nelze vůbec užívati k účelu, k němuž podle obecného hlediska by mohla sloužiti. Tak jest tomu, bylo-li pravoplatným výměrem správního úřadu nařízeno pronajimateli zrušiti obývání půdních komor, ježto jsou s hlediska zdravotního a požárněpolicejního neobyvatelné podle § 75 stav. řádu pro Čechy, jímž jest umístění bytů ve střeše zakázáno. Pronajímatel jest oprávněn domáhati se vyklizení místnosti tím okamžikem, kdy výměr stavebního úřadu se stal pravoplatným. Lhostejno, že v žalobě bylo žádáno o vyklizení a odevzdání najatých místností v určitý den a že rozsudek prvého soudu byl vynesen před tímto dnem. Zákony o ochraně nájemníků nebylo dotčeno rozvázání nájemního poměru zánikem věci podle § 1112 obč. zák. (Rozh. ze 14. června 1933, Rv I 954/33.)

Nájemník není svým nájemním právem oprávněn dáti umístiti zapínací hodiny na zdi ve schodišti. (Rozh. z 22. června 1933, Rv I 349/32.)

Násilí veřejné.

Skutková podstata zločinu veřejného násilí podle § 81 tr. zák. předpokládá vždy totožnost osoby v § 68 tr. zák. jmenované, proti níž skutečné násilné vztažení ruky (nebezpečná pohrůžka) směřuje, s onou, jejíž výkon vrchnostenského rozkazu, úřadu nebo služby má býti tímto způsobem zmařen. (Rozh. z 18. března 1933, Zm I 524/31.)

Zločincem ve smyslu § 93 tr. zák. je rozuměti nejen osobu, jež spáchala zločin v technickém slova smyslu, nýbrž každého, kdo se dopustil činu zákonem trestem ohroženého (polního pychu). (Rozh. ze 26. května 1933, Zm I 1032/31.)

Ke zločinu podle § 83 II příp. tr. zák. není třeba, by úmysl vykonati násilí, byl pojat již předem (by pachatel alespoň již v době vniknutí měl úmysl vykonati násilí), nýbrž stačí, bylo-li po bezprávném vniknutí násilí skutečně vykonáno. (Rozh. ze 7. června 1933, Zm II 49/32.)

Nekalá soutěž.

Má-li podnikatel zapsanou ochrannou známku, nelze spatřovati nic závadného v tom, že upozorňuje na ni spotřebitele. (Rozh. ze 16. září 1933, R I 636/33.)

Přihláškou k patentní ochraně zpravidla přestává býti vynález obchodním neb výrobním tajemstvím (§ 1 zák. o nek. s.). (Rozh. z 26. června 1933, Zm II 213/32.)

S hlediska § 29 zák. o nek. s. nerozhoduje, zda došlo skutečně k záměně a poškození soutěžitele; stačí objektivní způsobilost přivoditi záměnu. Tuto otázku jest řešiti podle poměrů průměrného obecenstva s prostředními schopnostmi, tedy ani příliš prozíravého, obezřetného, zvláště informovaného, ani naprosto nepozorného, lhostejného. Není tu rozhodujícím názor ojedinělého kupitele, nýbrž názor obecenstva vůbec. Přečin § 29 zák. čís. 111/1927 lze spáchati i jednáním konkludentním, aniž bylo třeba výslovně pojmenovati cizí značku atd. Generální zástupce cizozemské firmy pro ČSR je po případě oprávněn k soukromé obžalobě podle § 34, odst. 3 *b*) zák. čís. 111/1927. (Rozh. ze 7. září 1933, Zm I 923/31.)

Ke skutkové podstatě přečinu zlehčování podle § 27 zák. čís. 111/1927 je po stránce subjektivní potřebí zvláštního zlého úmyslu, totiž úmyslu přivoditi prospěch nebo újmu jednoho soutěžitele v poměru k jiným soutěžitelům (t. zv. úmyslu soutěžitelského). Zlehčování po rozumu § 27 zák. o nekalé soutěži se nedopouští, kdo jednal jako úředník ve smyslu vl. nař. čís. 104/31 Sb. z. a n. a zák. čís. 165/24 Sb. z. a n. z příkazu svého představeného v okruhu své úřední činnosti. (Rozh. z 12. října 1933, Zm I 848/32.)

Nesporné řízení.

Jde-li o rozhodnutí, komu nemanželské dítě, jehož matka zemřela, má býti dáno do výživy a výchovy, zda nejbližší pokrevní příbuzné, babičce, v jejíž výživě a výchově dosud jest, či nemanželskému otci, jest babičku pokládati za účastníka nesporného řízení, oprávněného k rekursu. (Rozh. z 8. června 1933, R I 488/33.)

V nesporném řízení lze proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo zrušeno usnesení prvého soudu, v ž d y podati rekurs k Nejvyššímu soudu, tedy nejen v případě, o němž jedná § 527, druhý odstavec c. ř. s. (Rozh. z 22. září 1933, R I 672/33.)

Ve věcech nesporného soudnictví mohou sice v rekursech býti uváděny nové skutečnosti a průvody, ale tyto skutečnosti musely tu býti již v době rozhodnutí prvního soudu, jinak jsou jen důvodem nové úpravy. (Rozh. z 16. září 1933, R I 662/33.)

Obžalobce soukromý.

Obžalovací právo soukromého obžalobce, pokud jde o přečiny a přestupky proti bezpečnosti cti, je právem ryze osobním, nepřenositelným a neděditelným a tak úzce spjatým s osobou soukromého obžalobce, že jeho smrtí zaniká, ať nastala v kterémkoliv období řízení, tedy i v řízení opravném.

Smrtí soukromého obžalobce a tím nastalým zánikem obžalovacího práva (ius personalissimum) zaniká i zmocnění, které soukromý obžalobce za svého života ve smyslu § 50 tr. ř. udělil; nelze tu užíti ani předpisů § 1022 obč. zák., ani předpisů §§ 31, 35, 155 c. ř. s.; opravný prostředek provedený ještě za jeho života nestává se však bezpředmětným, nýbrž musí o něm opravná stolice jednati. (Rozh. z 28. února 1933, Zm I 878/31.)

Nevyrozuměl-li vyšetřující soudce soukromého obžalobce o uzavření přípravného vyšetřování po rozumu 2. odst., § 112 tr. ř. zvláštním usnesením, doručeným mu do vlastních rukou (§ 79, odst. 2. tr. ř.), nýbrž za-

slal-li spisy jinému soudu s dožádáním, by soukromý obžalobce ve lhůtě do nich nahlédl a v další 14denní lhůtě podal další návrhy, nenastal zánik žalobního práva podle § 112, odst. 2. tr. ř., podal-li soukromý obžalobce obžalobu ve 14denní lhůtě po nahlédnutí do spisů, jímž teprve zvěděl o obsahu dožádání, třebaže nedodržel lhůtu k tomuto nahlédnutí určenou. (Rozh. ze 24. března 1933, Zm II 96/31.)

Soukromému obžalobci již se zřetelem na samou povahu jeho práva žalobního přísluší materielní právo v příčině obžaloby. Vysvítá-li jasně z obžaloby vůle soukromého obžalobce, že si z celého kontextu vybral jen určité závadné výroky, pro které žádá potrestání obžalovaného, nepochybil nalézací soud, zprostil-li obžalovaného z obžaloby pro určitý článek z toho důvodu, že obsahem jeho se soukromý obžalobce necítí dotčen na cti a že jej proto ani nepostavil pod obžalobu. (Rozh. ze 6. června 1933, Zm I 373/32.)

Odklad exekuce.

I když proti berní exekuci jest podána žaloba podle § 36 ex. ř. (§ 356 zák. čís. 76/1927 Sb. z. a n.), rozhoduje o odkladu exekuce jen exekuční řád (§ 361 zák. čís. 76/1927 Sb. z. a n.), nikoliv soud. (Rozh. ze 3. června 1933, R I 459/33.)

Ustanovení § 1, odst. (2) zákona, podle něhož nemohou býti v žádném případě zcizeny nemovité věci za cenu nižší než dvě třetiny odhadní ceny, nelze použíti při opětné dražbě, byla-li první (původní) dražba provedena již před účinností zákona, t. j. před 5. lednem 1933. (Rozh. z 21. září 1933, R I 876/33.)

O návrhu na odklad exekuce (podle zákona čís. 74/1933 Sb. z. a n.) lze rozhodnouti bez předcházejícího ústního jednání. Pojem zemědělce ve smyslu zákona čís. 74/1933 Sb. z. a n. nelze rozšířiti na veškeré osoby, jimž náležejí polní pozemky. Nárok na ochranu zákona čís. 74/1933 Sb. z. a n. mají jen osoby, které se skutečně zabývají zemědělskou prací, hospodařením na zemědělských pozemcích, ať již vlastních, nebo pronajatých, a z této činnosti mají přímo, nebo aspoň převážně pravidelné příjmy, jež zakládají jejich hospodářskou existenci. Tyto předpoklady musí býti splněny v den podání návrhu na odklad exekuce. Jest zpravidla věcí navrhovatele, by v návrhu na odklad exekuce podle zák. čís. 74/1933 Sb. z. a n. všechny pro rozhodnutí důležité skutečnosti tvrdil a dokázal, avšak soud nemá se s těmito údaji spokojiti, nýbrž sám vhodným způsobem podle § 55, odst. 2. ex. ř. se snažiti, by přesně zjistil veškeré rozhodné skutečnosti. Při tom nebude se tu lze obejíti bez výslechu vymáhajícího věřitele a povinného. (Rozh. z 8. září 1933, R II 260/33.)

Ochrana nájemců.

Byt nemůže se státi bytem náhradním ve smyslu zákona o ochraně nájemců bez vědomí a souhlasu pronajimatele (vlastníka domu), není-li totožný se stranou vypovídající. K tomuto svolení není třeba výslovné úmluvy. Svolení se může státi i mlčky (konkludentním činem, § 863 obč. zák.), zejména tím, že vlastník domu svolil k pronájmu, ač podle okolností musil věděti, že se jím má nájemníku zjednati náhradní byt. (Rozh. ze 26. srpna 1933, Rv I 1439/33.)

Podmíněné odsouzení.

Byl-li v případech § 265 tr. ř. pachatel předchozím rozsudkem odsouzen nepodmíněně, nemůže sice soud, vynášející pozdější rozsudek, na nepodmíněnosti odsouzení nic měniti, byť ji pokládal za nesprávnou, nejsa k tomu zákonem zmocněn. Avšak o tom, zda dodatečně odsouzení jím vyslovené je podmíněné či nepodmíněné, rozhoduje sám věcně, nejsa

vázán nepodmíněností předchozího odsouzení. (Rozh. z 9. května 1933, Zm. I 742/32.)

Aby bylo lze nařídit výkon trestu podle § 6, čís. 1 zák. čís. 562/1919, musí předchozí odsouzení podle § 2 časově spadati pod dobu spáchání trestného činu, ohledně něhož má býti nařízen výkon trestu; není proto rozhodujícím, že vinník byl odsouzen pro čin rázu v § 2 cit. zák. naznačeného v době tam uvedené, spáchaný p ř e d r o z s u d k e m, jehož výkon se má nařídit, nýbrž že se ho dopustil před spácháním skutku, pro který byl tímto rozsudkem odsouzen. (Rozh. z 5. září 1933, Zm I 561/33.)

Jde o zmatek čís. 5, 11 § 281 tr. ř., přiznal-li nalézací soud obžalovanému podmíněné odsouzení, přehlédnuv, že byl již odsouzen pro krádež, při čemž vyslovena ztráta práva volebního (§ 2 zák. čís. 562/1919); byloť tímto výrokem vysloveno i, že čin byl spáchán z pohnutky nízké a nečestné. (Rozh. z 3. října 1933, Zm II 95/33.)

P o d v o d.

Lstivým předstíráním po rozumu § 197 tr. zák. jest i přípověď plnění, jež slibující již předem byl odhodlán neplniti. (Rozh. ze 24. února 1933, Zm I 438/31.)

Zločin podvodu lze přičítati jako přímé pachatelství nebo spolupachatelství jen, byli-li obžalovaní vedeni stejným zlým úmyslem zločinem tím předpokládaným a spolupůsobil-li každý z nich při samotném páchání podvodu, t. j. při uvádění jiné osoby v omyl. (Rozh. z 23. února 1933, Zm. I 554/32.)

Využil-li vězeň omylu správy trestnice, vzav na vědomí rozhodnutí o propuštění z trestu, spočívající na nesprávném předpokladu, že si již trest odpykal, dopustil se přestupku podvodu jako vězeň v trestnici po rozumu § 2 nař. čís. 173/1860 ř. zák.; na tom nic nemění, že již vězněm trestnice není. (Rozh. z 3. března 1933, Zm. I 347/31.)

Podvod, vydával-li se manžel zesnulé soudnímu komisaři za jediného dědice, zatajiv jsoucnost dalšího zákonného dědice (dcery zesnulé), a maření exekuce, zcizil-li pozůstalostní věc (dům), když naň byla podána dědická žaloba. (Rozh. ze 26. dubna 1933, Zm II 160/31.)

Padělání dopravního osvědčení na automobil vepsáním doložky „Přihlášen, dosud není v provozu"; pro relativní způsobilost k oklamání úřadů o povinnosti daňové po rozumu § 199 *d*) tr. zák. záleží i na tom, může-li míti doložka ta význam pro vznik a trvání povinnosti platiti daň z motorového vozidla (§ 14 a násl. zák. čís. 116/1927). (Rozh. ze 27. dubna 1933, Zm I 35/33.)

P o r o t a.

Jde o porušení předpisů §§ 313 a 314 tr. ř. a o zmatek čís. 4 § 344 tr. ř., byli-li porotci vzati do přísahy až po přečtení obžalovacího spisu. (Rozh. z 2. března 1933, Zm I 165/33.)

P o ř a d p r á v a.

Pro nárok dráhy proti podnikateli provozu autobusy o zvýšení jízdného vzhledem k dohodě, jíž se podnikatel zavázal dráze, že nesníží jízdné pod určitou výši, jest přípustným pořad práva. (Rozh. ze 6. června 1933, R I 406/33.)

Při rozhodnutí o přípustnosti pořadu práva jest hleděti nejen k tvrzení žalobcovu, nýbrž i ke skutkové podstatě, jak vyšla najevo z ústního jednání o námitce nepřípustnosti pořadu práva. Chodník, který přešel do vlastnictví obce podle § 97, odst. 3. stav. ř. pro Prahu, je součástí ulice a součástí veřejného statku, určeného k všeobecnému užívání. Nárok na

náhradu škody ze zanedbání povinnosti obce udržovati takový chodník v dobrém stavu nepatří na pořad práva. (Rozh. ze 14. září 1933, R I 842/33.)

Pozemková reforma.

Přídělové nemovitosti, které nebyly přiděleny jako rolnický nedíl, mohou za účinnosti zákona ze 27. května 1931, č. 93 Sb. z. a n., až na výjimky v tomto zákoně stanovené, býti po dobu uvedenou v § 2, odst. 1. a 2. zmíněného zákona mezi živými zcizeny, zatíženy a propachtovány jen se svolením Státního pozemkového úřadu (Plenární rozh. ze 16. října 1933, Pres. 669/33.)

Pracovní soudy.

K příslušnosti pracovních soudů nenáleží spor zaměstnavatele se zaměstnancem o zaplacení vyinkasovaných peněz, opírán-li žalobní nárok o mimosoudní dohodu se zaměstnancem. (Rozh. z 22. června 1933, R I 558/33.)

Odmítl-li řádný soud a limine fori žalobu, ježto jest příslušným pracovní soud, není toto rozhodnutí závazné pro pracovní soud (§ 22 [2] zák. čís. 131/31). U pracovního soudu jest uplatňovati nárok zaměstnance proti zaměstnavateli na náhradu škody, opřený o předpis § 1157 obč. zák., jakož i o to, že zaměstnavatel opominul vykonati přihlašovací povinnost u sociálně-pojišťovacího ústavu. (Rozh. ze 16. září 1933, R I 834/33.)

Promlčení.

Stíhací úkony, jimiž se přetrhuje promlčení, jsou uvedeny v § 227 a § 531 tr. zák. jen příkladmo; vyžaduje se však, by stíhací úkon směřoval proti osobě podezřelého (pachatele) a byl adaequátní těm, které jsou tam uvedeny; nespadá sem dotaz na okresní úřad, kdo je majitelem a správcem tiskárny. (Rozh. z 28. února 1933, Zm I 878/31.)

Prozatímní opatření.

Zahájení vyrovnacího řízení o jmění odpůrce v Německu není o sobě subjektivním ohrožením dobytí nároku navrhovatele podle § 379, odst. 2. exek. řádu.

Podmínka § 379, odst. 2. ex. ř. o subjektivním ohrožení uspokojení pohledávky navrhovatelovy jest však splněna, učinil-li odpůrce, o jehož jmění v Německu jest zahájeno vyrovnací řízení, u zdejšího soudu návrh na zabavení a přikázání k vybrání tuzemského deposita odpůrcova dlužníka za tím účelem, aby majetek ten převedl do Německa. Lhostejno, zda navrhovatel jest státním občanem říše německé, či státu československého. (Rozh. z 5. světna 1933, R I 409/33.)

Příslušnost.

I když soud zkoumá svou nepříslušnost podle § 261 tr. ř., musí se obmeziti výlučně na činy do obžaloby pojaté, přihlížeje ovšem i ke změnám a doplňkům, jichž doznal obžalobou stíhaný skutek okolnostmi, vyšlými najevo při hlavním přelíčení.

Není třeba, by soud, vyslovuje se o nepříslušnosti, měl po ruce plný důkaz viny trestným činem, o němž rozhodnouti jest soudu porotnímu. (Rozh. z 15. března 1933, Zm. I 1026/31.)

Sudiště podle § 88, odst. 1. j. n., platí jen tam, kde smlouva o splništi výslovně byla uzavřena a písemně prokázána, nikoliv tam, kde se místo splnění dovozuje ze zákona a nikoli ze smlouvy. Uplatnění nároku na zhodnocení nedoplatku kupní ceny za nemovitost není ani žalobou o zá-

stavní právo, ani žalobou hypotekární (§§ 81 a 91 j. n.) (Rozh. z 30. června 1933, R I 612/33.)

Učinilo-li státní zastupitelství návrh na potrestání jedním ze soudů spáchaného činu (v historických zemích), ač mu podle stavu spisů v době návrhu zřejmě neušlo, že předstihl (slovenský) soud bydliště (pobytu) — § 52, odst. 1. tr. ř. a § 17, odst. 1. zák. čl. XXXIII/1896 — projevilo tím, že žádá, aby trestní věc projednal soud spáchaného činu ve smyslu § 52, odst. 1., druhá věta tr. ř., a § 56 tr. ř. (Rozh. z 8. září 1933, Nd I 378/33.)

Původcovské právo.

V odstavci prvém § 23, čís. 3 zák. čís. 218/1926, jsou stanoveny podmínky zákonné licence pro samostatné literární celky, které svou podstatou jsou dílem vědeckým. Slova odst. 2. § 23, čís. 3: „Totéž" platí o sbírkách... vztahují se na všechny podmínky stanovené v odst. 1. Platí tedy i pro sbírky zmíněné v odst. 2. všechny podmínky 1. odst. stanovené pro samostatné literární celky, které jsou svou podstatou dílem vědeckým.

Nový zákon o právu původcovském nepřipouští možnost sestaviti školní sbírku z kterýchkoliv děl několika autorů, nýbrž dovoluje převzíti bez souhlasu autora do sbírky, uspořádané k potřebě školní jednak jednotlivá drobná vydaná díla, jednak jednotlivé náčrty a obrazy z vydaných děl jen k vysvětlení textu. Další podmínkou je, by sbírka sloužila potřebě školní po případě vyučovací; toto určení musí býti zřejmé z vnitřního obsahu díla, nikoliv jen z formálního označení na titulním listu (obalu) nebo v předmluvě; účel školní nebo vyučovací musí býti primérní a základní, vyplývající z výběru a uspořádání látky; tento účel díla nevylučuje však okolnost, že jest ho vedle toho používáno také k jiným účelům.

Sbírkami k potřebě školní a vyučovací po rozumu druhého odstavce čís. 3 § 23 zák. čís. 218/1926 nelze rozuměti jen čítanky a učebnice, nýbrž spadají sem i jiné učebné pomůcky, které svým uspořádáním sledují určitý účel školní nebo vyučovací. Při tom je nerozhodné, zda je taková sbírka určena ke hromadnému vyučování žáků s učiteli na školách veřejných nebo soukromých s výjimkou studia vysokoškolského; při sbírkách k potřebě vyučovací stačí, slouží-li samoučbě. Rovněž je nerozhodné, zda sbírka byla schválena příslušnými úřady školními, po případě zda školní předpisy takového schválení vyžadují; učebné osnovy mají však význam při řešení otázky, zda sbírka podle objektivních znaků odpovídá účelu svého určení.

Omezení převzetí na tiskový arch značí jen nejzazší mez, která nikdy nesmí býti překročena; i když převzatá část vyhovuje této hranici, musí kromě toho rozsah převzetí býti též ospravedlněn účelem sbírky. (Rozh. ze 24. března 1933, Zm II 96/31.)

Rozkazní řízení.

Ujednaly-li strany v dlužním úpisu, že k rozhodnutí sporů z dlužního úpisu jest příslušným soud v historických zemích, jest otázku přípustnosti rozkazního řízení posuzovati podle práva platného v historických zemích. Nestačí, je-li listina, na jejímž základě se žádá o vydání platebního rozkazu, ověřena veřejným notářem na Slovensku. „Tuzemskou" veřejnou knihou ve smyslu § 548, čís. 3 c. ř. s., jest rozuměti jen pozemkovou knihu v historických zemích. (Rozh. ze 16. června 1933, Rv I 330/32.)

Rozvrh nejvyššího podání.

Záznam zástavního práva, který nebyl vymožen, nýbrž byl povolen podle žádosti prenotanta na základě dlužního úpisu, na němž nebyl podpis dlužníka soudem nebo notářem ověřen, nemusí podle § 41, písm. *c)* knih. zák. býti spraven sporem. V takovém případě nepřichází ustanovení

§ 228 ex. ř. vůbec v úvahu, a, nebyl-li z jiného důvodu odpor podán, neměl exekuční soud zákonného podkladu (§§ 210 a 228 ex. ř.), by ke knihovně zaznamenané pohledávce nepřihlížel, aneb odpor odkázal na pořad práva, nýbrž měl, došlo-li k opětnému předložení dlužního úpisu po ověření podpisu prenotáta třebas po skončení rozvrhového roku zaznamenanou pohledávku přikázati k hotovému zaplacení. Lhostejno, že knihovní soud zbytečně a nemístně udělil lhůtu k spravení záznamu. (Rozh. z 13. února 1933, R II 20/33.)

Řízení kárné (advokátní).

Odvolání z nálezu kárné rady advokátní komory ve prospěch obviněného advokáta přísluší jen obviněnému samému, nikoliv i jiným osobám (příbuzným obviněného). (Rozh. ze 4. září 1933, Ds I 35/33.)

Obviněný advokát má právo zúčastniti se ústního líčení v kárném řízení; jest proto vzíti zřetel na jeho odůvodněnou žádost za odročení líčení, v níž osvědčuje překážku, která mu brání k líčení se dostaviti (nemoc lékařem potvrzenou); nestalo-li se tak a bylo-li přes to líčení konáno v nepřítomnosti obviněného, jest odvolacímu soudu k odvolání obviněného kárný nález zrušiti. (Rozh. z 23. října 1933, Ds I 20/32.)

Silniční řád.

Výjimečně lze vyhýbati napravo, nebylo-li jiného východiska podle stavu silnice a ruchu na ní k zabránění nehody, hrozící z vyhýbání nalevo. Takovýmto zvláštním důvodem není, že vozka prostě nechce ze své nesprávné strany uhnouti a bičem poukáže, by protijedoucí vyhýbal rovněž na nepravou stranu, zejména, stalo-li se tak v nepřehledné zatáčce. (Rozh. z 18. února 1933, Rv I 2131/31.)

Služební smlouva.

Je-li desítiprocentní přirážka k účtu částí účtu, jejž zaplatil host hostinskému po případě číšníkovi jako jeho zřízenci a přísluší-li její případné rozdělení číšníkům hostinskému, jest k této přirážce přihlížeti jako k části mzdy. (Rozh. z 11. února 1933, Rv I 1742/31.)

Pro zaměstnance živnostenského společenstva neplatí předpisy zákona o obchodních pomocnících.

Ustanovení § 1162 *d*) obč. zák. nevztahuje se na případy, kde byl služební poměr zrušen výpovědí.

Z toho, že soukromý zaměstnanec byl ustanoven definitivně, neplyne ještě o sobě, že služební poměr byl ujednán s vyloučením výpovědi, tedy na doživotí. K ujednání nevypověditelnosti zaměstnance gremia obchodních jednatelů bylo by třeba řádného usnesení představenstva gremia obchodních jednatelů. Pouhé projevy členů představenstva za jednání nemohou nahraditi řádné a pro gremium závazné usnesení jeho představenstva jako celku. (Rozh. ze 16. února 1933, Rv I 989/31.)

Směnky.

Směnečný dlužník může směnečnému věřiteli namítati, že indosace na něho byla neplatná podle § 55 vyr. ř. z roku 1931. (Rozh. ze 3. března 1933, Rv II 106/33.)

Při směnečných žalobách jest žalobní žádost, by byl vydán směnečný platební příkaz, určitým žalobním žádáním ve smyslu §§ 226 a 78 c. ř. s. (Rozh. z 5. října 1933, Rv I 1759/33.)

Stačí, byly-li nedostávající se náležitosti směnky doplněny po vydání směnečného platebního příkazu, stalo-li se tak nejpozději před vynesením rozsudku prvé stolice v řízení o námitkách.

Prohlášení rukojemské není podstatnou částí směnky a není příjemce směnky oprávněn vytýkati nesprávnost rukojemského prohlášení.

Lhostejno, zda podpis vydatele byl umístěn pod podpisem příjemce a rukojmího směnky, či vedle nich, jen když se tak stalo pod kontextem směnky na její přední straně. (Rozh. ze 7. října 1933, Rv II 753/33.)

Soudce — disciplinární.

Členskou příslušností k německé národně-socialistické straně dělnické (DNSAP) porušil soudce přísahu věrnosti k Československé republice ve smyslu § 3 zák. čís. 13/1920 a dopustil se služebního přečinu podle § 2 zák. čís. 46/1868 tak závažného, že nemůže býti nadále ponechán v řadách soudců.

Provinění to nenapravuje skutečnost, že ze strany vystoupil v době, kdy státní správa přikročila k zatýkání a trestnímu stíhání osob pracujících ve službách oné strany; nevyviňuje ho, že předtím nebyl na závadnost onoho členství upozorněn. (Rozh. z 29. září 1933, Ds II 9/33.)

Společenstva výrobní a hospodářská.

Ustanovení § 88 zák. č. 70/1873 má za účel hospodářský pořádek a má ochraňovati jak členstvo ,tak veřejnost před fraudulosním jednáním.

Ani porušení onoho pořádku, ani poškození členstva nebo veřejnosti nenastalo a proto nelze shledati překročení zákonného okruhu působnosti společenstva, vytyčené v § 1, naplňující po objektivní stránce skutkovou podstatu přečinu podle § 88 cit. zák. v opatření, aby prodejny spotřebního družstva byly v době demonstračních projevů uzavřeny, bylo-li učiněno jiné opatření, aby si členstvo mohlo své potřeby včas obstarati. (Rozh. ze 26. dubna 1933, Žm I 513/32.)

Otázka, zda jest někdo členem představenstva, tedy i zda byl jím řádně zvolen podle předpisů zákona i stanov, není vnitřní věcí družstva a, spadajíc v rámec dozoru na splnění opovídací povinnosti, podléhá rozhodnutí soudu. (Rozh. z 8. června 1933, R I 376/33.)

Společenstvo jest zřízeno teprve zápisem do společenstevního rejstříku. Nestal-li se tento zápis do 7. března 1933, nelze vyhověti opovědi podle § 19 zák. čís. 44/1933, domáhající se zápisu nového záloženského spořitelního společenstva. (Rozh. z 22. června 1933, R I 555/33.)

Společnost s r. o.

Zástupce společnosti s r. o. může býti oprávněn k účastenství na valné hromadě, aniž by zároveň musil býti zmocněn k výkonu hlasovacího práva. (Rozh. z 2. února 1933, R I 1148/32.)

Spolupachatelství.

Pro předpoklad spolupachatelství několika osob při témže trestném činu nestačí, že byl uskutečněn stejný, k témuž protiprávnímu účinku se nesoucí zlý úmysl dotčených osob.

Osoby, jejichž úmysl směřuje k témuž protiprávnímu výsledku, jsou spolupachateli jen, spolupůsobí-li při samotném jednání, ve kterém zákon spatřuje stíhaný jím prostředek uskutečnění dotčeného zlého úmyslu (vědouce každý o stejnoměrné činnosti ostatních).

K posouzení, odpovídá-li ta která z osob zúčastněných na určitém trestném činu jako spolupachatel, je nezbytně třeba i zjištění, jakým způsobem, najmě kdy a kde byl společný zlý úmysl tou kterou z osob těch uskutečňován (uskutečněn), nezůstala-li přes svůj úmysl vůbec nečinnou. (Rozh. ze 23. února 1933, Žm I 554/32.)

Spoluvina.

Spoluvina na krádeži.

Návod a pomoc jsou rovnocenné formy viny a každá z nich naplňuje již sama o sobě pojem spoluviny.

Záleží-li přispění k bezpečnému vykonání zlého skutku jen v úmyslném opatření prostředků, předpokládá pojem trestné pomoci po stránce objektivní, že prostředek byl hlavnímu pachateli skutečně odevzdán.

Po stránce subjektivní předpokládá trestná pomoc, že spoluvinník ví o zlém úmyslu hlavního (přímého) pachatele a jedná v úmyslu, by známý mu úmysl hlavního pachatele byl uskutečněn. Není třeba, by spoluvinník měl (v době trestné pomoci) přesnou představu o zločinu hlavním pachatelem zamýšleném ve všech podrobnostech, najmě pokud jde o jeho předmět, rozsah, místo a čas; stačí, že si představuje skutek chystaný hlavním pachatelem v hlavních rysech, opodstatňujících určitou trestní skutkovou podstatu, že ví, že osobou, které jest nápomocen, bude poškozen (ohrožen) statek, který je z druhu právních statků trestním zákonem chráněných, jednáním (opominutím), které jest z druhu jednání (opominutí) trestním zákonem stíhaných. (Rozh. z 10. dubna 1933, Zm I 304/31.)

Starosta.

Obecní starosta, jemuž přísluší výkon místní a silniční policie, může, i když je k výkonu služby určen strážník, kdykoliv výkon této služby provésti sám a k potlačení (přemožení) odporu, kladeného osobou, proti níž úřední zákrok směřuje, užíti přiměřené brachiální síly, aniž se tím dopouští přestupku podle § 331 tr. zák. (Rozh. z 18. února 1933, Zm I 28/33.)

Telegrafy.

Přechovavatel musí si opatřiti koncesi (povolení) ještě než začíná radiotelefonní zařízení přechovávati; s opatřením si a přechováváním zařízení (se sestrojením a provozem stanice) musí sečkati, až ho dojde zpráva, že mu povolení (koncese) bylo uděleno; pro beztrestnost nestačí pouhé ohlášení nebo mylný předpoklad přechovavatelův, že přechovávání bylo určenou jím osobou k jeho příkazu ohlášeno (§§ 3, 233 tr. zák.). (Rozh. z 25. března 1933, Zm II 240/32.)

Amplion sám o sobě nespadá pod pojem radiotelegrafního nebo radiotelefonního zařízení po rozumu § 24, odst. 1. zák. č. 9/1924; není proto k přechovávání amplionu třeba povolení ve smyslu tohoto zákona. (Rozh. z 29. května 1933, Zm I 1020/32.)

Koncesovaný obchodník, který předváděl radiostanici k propagaci rozhlasu (za účelem reklamním) v jiné obci, než ve které měl ohlášenou a povolenou prodejnu, dopustil se tím, že tam nechal přístroj v úschově, jen administrativního deliktu podle § 24, odst. 6. zák. čís. 9/1924; avšak osoba, která vzala aparát ten bez povolení do úschovy — třebaže jen přechodně na několik málo dní a z ochoty — dopustila se tím přečinu podle § 24, odst. 1. zák. čís. 9/1924. (Rozh. z 25. září 1933, Zm II 388/31.)

Pojem „přechovávání" ve smyslu § 24, odst. 1. zák. čís. 9/1924 není rovnocenný pojmu držby ve smyslu občanského zákona; vyžaduje, by obžalovaný sám měl radiotelefonní přístroj u sebe (by přístroj byl v dosahu jeho faktické moci použíti ho). (Rozh. z 20. října 1933, Zm I 192/33.)

Tiskový zákon.

Nebylo-li v zahájeném trestním řízení pro přečin proti bezpečnosti cti, pokud se týče pro přestupek podle § 6 tisk. nov. po šest měsíců pokračováno, pominula trestnost činu promlčením podle § 40 tisk. zákona,

třebaže faktický klid řízení nastal zaviněním (opominutím) soudu, nikoliv soukromého obžalobce; nezáleží ani na tom, že šlo o úkon, na který soukromý obžalobce neměl podle platných předpisů zákonné ingerence. (Rozh. z 25. dubna 1933, Zm I 1123/31.)

Výstražná tištěná tabulka, upozorňující ve smyslu nař. místodrž. mor. ze 17. ledna 1914, č. 12 z. zák. (§ 7), že se v jejím okolí provádí trávení vran a podobných škůdců, je tiskopisem určeným jen místním potřebám, na který se podle 3. odstavce nevztahuje zákaz 1. a 2. odstavce § 23 tisk. zák.; výběr místa, na němž má býti umístěna, je ponechán majiteli honitby a je obmezen jen účelem výstražné tabulky.

I když byla tabulka ta přibita bez povolení úřadu na telefonní tyč, nejde o porušení předpisu druhé věty třetího odstavce § 23 tisk. zák., který předpokládá, že jsou místa k účelu tam naznačenému úřadem určena; není-li tomu tak, nemůže vyvěšování (připevňování) vyhlášek v prvé větě třetího odstavce cit. paragrafu míněných zakládati skutkovou podstatu trestného činu. (Rozh. ze 16. května 1933, Zm II 171/33.)

Leták, který je v podstatě pozváním ke schůzi lidu, přestává býti pouhou vyhláškou ve smyslu § 23, odst. 3. tisk. zák., obsahuje-li i nepravdivou zprávu po rozumu § 18 zák. na ochr. republ.

Přestupku podle § 23 tisk. zák. dopouští se i ten, kdo dá za sebe vykonati činnost tam naznačenou nedospělým dítětem. (Rozh. z 30. května 1933, Zm I 472/33.)

Úpadek podvodný (z nedbalosti).

Při zločinech podvodného a přečinech nedbalého úpadku je možné spolupachatelství dlužníka a osoby samostatně jeho věci vedoucí na témže trestném činu v tom smyslu, že každý z nich — v případech § 205 *a*) tr. zák., po případě u provádění povšechné dohody a povšechně společného úmyslu poškozovacího — předsevezme samostatně jednání, které buď v souvislosti s jednáním druhého spolupachatele způsobí škodný výsledek zákonem předpokládaný (zmaření nebo ztenčení uspokojení věřitelstva nebo jeho části, poškození všech nebo některých věřitelů), nebo způsobí trestný výsledek některého z těchto druhů, který by byl nenastal, kdyby bylo zůstalo jen při jednání druhého spolupachatele.

Jest však nemožné (vyloučeno) spolupachatelství oněch osob na témže trestném skutku, na témže konkretním jednání (úkonu), které se stalo nebo mělo státi příčinou nebo jednou z příčin škody (újmy) trestným zákonem předpokládané.

Úkon, který předsevzala osoba od dlužníka různá, třebas jinak věci dlužníkovy samostatně vedoucí, s dlužníkem dorozuměná (srozuměná), najmě provádějící po případě společný s dlužníkem úmysl vyhrocený na tento úkon, může jí býti přičítán (za předpokladů § 5 tr. zák.) jen jako spoluvina nebo účastenství.

Došlo-li bez takového individuelně vyhroceného dorozumění po povšechné dohodě nebo třeba po vzniku povšechně společného úmyslu dlužníka i osoby jeho věci samostatně vedoucí, zmařiti nebo ztenčiti uspokojení věřitelů nebo jejich části (§ 205 *a*) tr. zák.) nebo po nabytí vědomí oběma o neschopnosti dlužníka k placení (§ 486, č. 2 tr. zák.), k ojedinělému úkonu jen dlužníka neb osoby jeho věci samostatně vedoucí, jest přímým pachatelem jen ta z těchto osob, jež úkon ten předsevzala, kdežto druhé z nich lze přičítati úkon ten jen podle § 5 tr. zák. jako spoluvinníku nebo účastníku, pokud není toto přičítání vyloučeno tím, že jde v úkonu o trestný čin nedbalý (§ 486, č. 2 tr. zák.). (Rozh. ze 23. února 1933, Zm I 554/32.)

Ustanovení § 486, č. 2 tr. zák. platí i pro toho, kdo plní schválené vyrovnání (splácí příslušné kvoty věřitelům); uvědomí-li si (při provozu starého nebo nového podniku), že je znovu neschopen platiti, musí ohlásiti včas nové vyrovnání (úpadek). (Rozh. z 5. května 1933, Zm I 1036/31.)

Neschopnost k placení po rozumu § 486, č. 2 tr. zák. lze spatřovati i v tom, že byla na obžalovaného podána celá řada žalob a exekucí; přičítání této neschopnosti k placení a vzniknuvšího z ní poškození věřitelů není po případě na závadu, že by k předlužení nebylo došlo, kdyby nebyl nastal nepředvídaný a ohromný pokles cen. (Rozh. z 22. května 1933, Zm II 98/32.)

Přečinu podle § 486, čís. 2 tr. zák., nelze se dopustiti opominutím návrhu na zahájení vyrovnacího řízení (úpadku), je-li vyrovnací řízení již v běhu; předsevzal-li však úpadce v této době některý z positivních činů v onom ustanovení zákona uvedených, mohlo by jíti o přečin § 486, čís. 2 tr. zák., avšak jen, kdyby šlo o čin podle vyrovnacího řádu nedovolený.

Přečinem podle § 486, čís. 2 tr. zák., spáchaným po skončení vyrovnání (splnění závazků z něho plynoucích), může býti úpadce uznán vinným jen, stal-li se znovu neschopným platiti a poškodil-li — věda o této své nově nastalé neschopnosti — a nedbalosti své věřitele, nebo jejich část způsobem v § 486, čís. 2 tr. zák. uvedeným. (Rozh. z 22. září 1933, Zm I 410/32.)

Nejde o nedokonané svádění ke spoluvině na podvodném úpadku podle §§ 9, 5, 205 *a*) tr. zák., nýbrž jen na maření exekuce podle §§ 9, 5 tr. zák. a § 1 zák. čís. 78/1883 ř. zák., sváděl-li sice dlužník jinou osobu k tomu, by uplatňovala ve vyrovnacím řízení dlužníkově neexistující pohledávku, avšak vůbec nepomýšlel na zkrácení svých věřitelů, nýbrž chtěl podáním návrhu na zahájení vyrovnacího řízení docíliti jen oddálení dražby nemovitostí za účelem jich výhodnějšího prodeje z volné ruky. (Rozh. z 2. října 1933, Zm II 382/31.)

Uškození na těle.

Vinou (proviněním) pachatelovým (§ 335 tr. zák.) je v případě nevědomé nedbalosti již, neosvědčil-li dbalost nutnou a dostatečnou k zamezení nebezpečí a škody, ač mu to bylo podle jeho tělesného a duševního stavu možné.

§ 2 *f*) tr. zák. nemá na zřeteli nahodilost jednání (opominutí) pachatelova, nýbrž výsledku z jednání (opominutí) toho vzešlého; ojedinělost opominutí je skutečností pro otázku nahodilosti v onom smyslu bezvýznamnou. (Rozh. z 18. února 1933, Zm I 1046/31.)

Útraty.

Pro usnesení o útratách podle § 390 tr. ř. není předepsána určitá forma oznámení; stává se účinným, ať bylo stranám oznámeno doručením písemného vyhotovení či jen ústním prohlášením; v tomto případě počíná se lhůta pro stížnost proti usnesení tomu podle § 481 tr. ř. ode dne ústního prohlášení; napotomní doručení písemného vyhotovení nemá pro tuto lhůtu významu. (Rozh. z 18. února 1933, Zm I 1012/32.)

Versio in rem.

Dodáno-li stavivo k objednávce manžela, jenž ho použil ke stavbě na pozemku, jsoucím ve spoluvlastnictví jeho a jeho manželky, jest dodatel oprávněn domáhati se p o l o v i c e úplaty na objednatelově manželce. Lhostejno, že manželka projevila původně nesouhlas se stavbou, když se později, hlavně v době, kdy bylo stavivo používáno ke stavbě, nevzepřela tomu tak účinně, aby její projev nesouhlasu působil nejen proti jejímu manželi, nýbrž prokazatelným způsobem i proti dodateli. Lhostejno, zda manžel měl úmysl jednati v zájmu své manželky a zda manželka chtěla či nechtěla míti ze stavby prospěch, stačí, že cizí věci bylo s k u t e č n ě použito k užitku jiného. Záleží jen na tom, jakou hodnotu

mělo stavivo v době použití. Lhostejno, že prospěch byl napotom provedením dražby zmařen. Prospěch toho, v jehož prospěch bylo cizí věci užito, může býti menší než škoda dodavatelova. (Rozh. ze 4. května 1933, Rv I 1931/31.)

Vyvlastnění.

Kdo tvrdí k vyvlastněnému předmětu spoluvlastnictví a reální služebnost ve smyslu § 4 a § 2, č. 3 zák. č. 30/1878 ř. zák., může v řízení nesporném uplatniti odškodné z důvodu vyvlastnění těchto práv a podati rekurs proti stanovení odškodného jen, je-li vyvlastněným ve smyslu zákona čís. 30/1878 ř. zák. a je-li jako takový uveden ve vyvlastňovacím nálezu, který jest základem vyšetření náhrady za vyvlastnění.

K tomu, aby pro oprávněného, který není uveden ve vyvlastňovacím nálezu, bylo určeno odškodné podle § 26 zákona čís. 30/1878 ř. zák., je zapotřebí žádosti obou stran (vyvlastňovatele a vyvlastněného) a jejich souhlasu s tím, aby předmět nevyvlastněný byl podroben vyvlastnění; nestačí, že zástupce vyvlastňovatele uvedl sám mezi osobami, kterým má odškodné připadnouti, i onoho oprávněného a že odškodné bylo stanoveno na žádost zástupce vyvlastňovatele i pro něho.

Bylo-li provedeno vyvlastňovací řízení a byl-li doručen vyvlastňovací nález někomu, kdo vyvlastněným nebyl, nelze na něho vyvlastňovací nález přepsati, nýbrž musí býti proti němu provedeno vyvlastňovací řízení podle § 21 zák. čís. 30/1878 ř. zák. Teprve pak lze mimo případ § 26 zákona čís. 30/1878 ř. zák. stanoviti odškodné i pro toho, kdo vyvlastněným původně nebyl. (Rozh. z 10. února 1933, R II 467/32.)

Závěť.

Zůstavitel musí své jméno napsati na konci textu; není však nutným, by bylo umístěno za veškerým textem, jen když jde o jeho podpis.

Obsahem poslední vůle zůstavitelovy jest podle zevnějšku listiny, na niž jest napsána poslední vůle, vše to, co jest napsáno na obou stranách listiny, aniž lze v řízení podle § 126 nesp. říz. rozhodovati otázku, co jest rubem a co jest lícem této listiny.

Nesou-li obě strany listiny podpis zůstavitele, učiněný na jedné straně úplně na konci textu, na druhé vedle posledního řádku textu, nelze, pokud jde o řešení vnější úpravy tvrditi, že poslední pořízení zůstavitelovo není kryto jeho podpisem. (Rozh. ze 3. února 1933, R I 1142/32.)

Zneužití moci úřední.

O rozhodování o veřejných záležitostech po rozumu § 105 tr. zák. nejde jen v případech, v nichž správní úřad rozhoduje jako úřad judikující, nýbrž spadají sem i případy, v nichž rozhoduje o tom, zda a za jakých podmínek má uzavříti s určitou osobou soukromoprávní smlouvu, dotýkající se zájmů státního celku neb alespoň veřejným právem chráněných zájmů určitého kruhu státních občanů.

Rozhodování ministerstva Národní obrany (činnost jeho referenta, záležející v tom, že podával návrhy) o tom, jaká přejímací cena má býti nabídnuta (zda má býti zvýšena) majiteli velkostatku pozemkovým úřadem zabraného a ministerstvu k zřízení vojenské střelnice přiděleného, je rozhodováním o veřejných záležitostech po rozumu § 105 tr. zák., třebaže pozemkový úřad náhradu neurčil, nýbrž ponechal majiteli a ministerstvu, by o ni vyjednávali a se dohodli.

Skutková podstata zločinu podle § 105 tr. zák. vyžaduje v subjektivním směru úmysl pachatelův svésti úředníka v případě rozhodování o veřejných záležitostech ke stranictví nebo k porušení úřední povinnosti; je lhostejno, zda si byl pachatel vědom toho, že jeho jednání je nedovo-

lené (trestné), vyžaduje se však vědomí pachatelovo, že úředník koná svůj úřad objektivně a že proto pachatelovo jednání směřuje k tomu, by postupoval při rozhodování věci stranicky. (Rozh. ze 6. dubna 1933, Zm I 533/31.)

Zpronevěra.

Spolupachatelství na zpronevěře mohou se dopustiti jen osoby, jimž byla dotčená věc svěřena; ani osoba, jíž byla věc svěřena, nedopouští se zpronevěry, stal-li se zadržovací nebo přivlastňovací úkon, aniž k němu činně přispěla působením na vůli osoby, která věc zadrží nebo si přivlastní, nebo jinak, omezujíc se na pouhé nepřekážení úkonu, o němž již věděla v době, kdy byl předsevzat. (Rozh. z 23. února 1933, Zm I 554/32.)

Při zjišťování hodnoty svěřeného statku po rozumu § 183 tr. zák. jest obdobně k ustanovení poslední věty § 173 tr. zák. přihlížeti k výši škody osoby, jejíž právo ke svěřené věci se vztahující bylo zpronevěrou poškozeno; jest za ni pokládati hodnotu, jakou svěřený statek představoval v době svěření pro svěřitele podle zájmu, jaký svěřitel má na zachování svého práva na onom statku.

Při zjišťování ceny věci prodané s výhradou práva vlastnického jest vziti za základ obecnou hodnotu věci v době, kdy pachatel s ní protiprávně naložil, a odečísti od ní splátky, které již na kupní cenu zaplatil. (Rozh. z 30. března 1933, Zm, I 927/31.)

Vsunutí doložky o výhradě práva vlastnického do účtu nepostačuje k zachování vlastnictví, dokud není dokázáno, že výhrada byla jinak umluvena (ujednána). (Rozh. ze 27. května 1933, Zm I 944/32.)

Železniční zaměstnanci.

Unifikovaným zaměstnancům Košicko-bohumínské dráhy jest, hledíc k zákonu čís. 690/1920 Sb. z. a n., a k prováděcímu unifikačnímu nařízení, vydanému v rámci tohoto zákona pro vyznačení pensijních požitků započítati t. zv. válečná půlletí obdobně jako civilním státním zaměstnancům (zákon čís. 457/1919 Sb. z. a n.). (Rozh. z 10. února 1933, Rv II 473/31.)

Přehled judikatury Nejvyššího správního soudu.

Církevní věci.

Pro posouzení příslušnosti úřadů správních ve smyslu § 55 zákona č. 50/1874 ř. z. o zevních poměrech katol. církve, jest rozhodnou doba, kdy se plnění k účelům kultovým na někom žádá, nikoliv doba, kdy vznikl právní důvod plnění. (Nál. z 30. června 1933, č. 9564.)

Sídelní kanovníci kolegiátní kapitoly Vyšehradské jsou povinni platiti pensijní příspěvky podle § 2 zákona č. 122/1926 Sb. (Nál. z 30. června 1933, č. 9780.)

Clo.

Též opravy pouhých početních chyb, které vyskytly se při stanovení celní pohledávky, může poplatník vzhledem k ustanovení § 95, odst. 2. cel. zák. č. 114/27 Sb. domáhati se jen ve 30denní lhůtě stanovené v § 112 cit. zák. (Nál. z 22. března 1933, č. 4973.)

Opravná lhůta podle 3. odst. § 95 celního zákona č. 114/1927 Sb. je totožna s opravnou lhůtou podle 2. odst. téhož paragrafu a činí tudíž 30 dní. (Nál. z 27. února 1933, č. 6932/30.)

Ustanovení § 4, odst. 2. prov. nař. č. 100/1930 Sb., neodporuje — stanovíc jako kriterium pro pojem mouky maximální hranici popelovin v sušině — zákonu, jsouc kryto zmocněním obsaženým v odst. 1. § 4 zákona č. 73/1930 Sb., o dovozních listech.

Ustanovení § 4, odst. 6. prov. nař. č. 100/1930 Sb., pokud stanoví, že povahu mouky a šrotu, vyvážených s nárokem na dovozní list, dá zjistiti v každém případě celní úřad výzkumnou stanicí mlynářskou na vysoké škole zemědělského a lesního inženýrství v Praze, neodporuje zákonu, jsouc kryto zmocněním obsaženým v odst. 2. § 4 zák. č. 73/1930 Sb. o dovozních listech. (Nál. ze 14. června 1933, č. 7058.)

Ustanovení § 232, odst. 9. prov. nař. č. 168/1927 Sb., o výběru a způsobu slyšení znalce neodporuje zákonu, jsouc kryto zmocněním obsaženým v odst. 6. § 112 celního zákona č. 114/27 Sb. (Nál. ze 14. června 1933, č. 7059.)

Daně.

Ke stižnosti na rozhodnutí ve věci dočasného osvobození od daně domovní podle hlavy šesté, zákona č. 44/27 Sb. o stavebním ruchu není legitimován vlastník domu, který nebyl stranou v řízení správním. (Nál. z 2. května 1933, č. 13.266/30.)

Dobrovolnými splátkami podle § 55, odst. 6. zák. o dáv. z majetku č. 309/1920 Sb., nejsou splátky, které byly konány v mezích prozatímního platebního rozkazu. (Nál. z 9. května 1933, č. 1525/31.)

Skladiště obchodníka s obilím a vlnou, v nichž se toto zboží za účelem prodeje uskladňuje, třídí a čistí, nejsou vyňata z domovní daně podle § 126, č. 8 zák. o př. daních. (Nál. z 10. května 1933, č. 13.505/30.)

Ustanovení § 19, odst. 1. posl. věty zák. o př. daních, že u vdovců (vdov) odpadá zvýšení důchodové daně o 10%, náleží-li k jejich rodině aspoň jedna osoba, jejíž případný důchod má býti podle § 5 společně zdaněn, netýká se osob rozloučených. (Nál. z 10. května 1933, č. 8360.)

Článek VII. uváděcích ustanovení k zákonu o přímých daních č. 76/27 Sb. týká se jen zvláštní daně výdělkové. (Nál. z 12. května 1933, č. 3082.)

Podle § 2*a*) nař. č. 96/1919 Sb. (o zřízení revisního odboru při ministerstvu financí) a § 16 zák. o dani z obratu č. 268/1923 Sb., resp. 246/1926 Sb., jest podnikatel povinen předložiti orgánům revisního odboru požadované knihy a zápisy k provedení revise i tehdy, když prohlídka má býti provedena za účelem kontroly daně z obratu, týkající se jiného poplatníka, jenž je s poplatníkem tím v obchodním spojení. (Nál. z 12. května 1933, č. 8321.)

S hlediska § 4 zák. č. 323/21 Sb. není přejímací cena ještě právoplatně určena okamžikem podpisu dohody předsedou státního pozemkového úřadu. (Nál. z 23. května 1933, č. 7742.)

Byla-li provedena nákladním automobilem doprava osob příležitostně a bez úplaty, není tu předmětu pro odvedení dávky z jízdného podle § 25 zák. č. 116/1927 Sb. o silničním fondu a tudíž ani povinnosti hlásiti takové jízdy finančnímu úřadu. (Nál. z 26. května 1933, č. 7451.)

Odčitatelnou položkou při stanovení základu zvláštní daně výdělkové podle § 79, lit. *f*) zák. o př. d., jsou odpisy takových ztrát, které skutečně nastaly v obchodním období pro zdanění rozhodném podle provozovacích poměrů tohoto obchodního roku a které byly podnikem také v jeho knihách, resp. v uzávěrce účetně provedeny, nikoli však ztráty, které vznikly v jiných obchodních letech a které tehdy poplatník opominul nebo nechtěl odepsati. (Nál. ze 26. května 1933, č. 9389.)

Ustanovení § 162, odst. 3., věty druhé, zákona o přímých daních č. 76/1927 Sb. neposkytuje straně právního nároku na osvobození budov

starožitných, dějinně památných, nebo umělecky cenných od zvýšení sazby domovní daně třídní, stanoveného pro budovy přepychové. (Nál. z 2. června 1933, č. 9929.)

Spolek, který není podnikem veřejně účtujícím a pořádá footballové zápasy za vstupné, podléhá všeobecné dani výdělkové podle zák. o os. daních. (Nál. ze 7. června 1933, č. 10.168.)

Úroky do reservního fondu pro ztráty různého druhu nejsou odčitatelnou položkou podle § 79, lit. *f*) zák. o př. daních č. 76/1927 Sb. (Nál. ze 14. června 1933, č 10.690.)

Úroky z kapitálů zapůjčených veřejné obchodní společnosti jejími veřejnými společníky, nejsou ve smyslu § 55, odst. 1., a § 17, č. 3 zák. o př. d., odčitatelnou položkou od základu všeobecné daně výdělkové, uložené společnosti.

Úroky tyto tvoří u jednotlivých společníků součást jejich důchodu ze samostatných podniků ve smyslu § 10 zák. o př. d. (Nál. z 21. června 1933, č. 4300.)

Ustanovení § 174, č. 13 zák. o př. d., osvobozující od daně rentové selské výměnky, pokud příjemci jsou se svojí výživou na tyto požitky p ř e v á ž n ě odkázáni, má na mysli jen takové případy, kdy požitky z výměnku svou hodnotou p ř e v y š u j í ostatní příjmy výměnkářovy. (Nál. z 21. června 1933, č. 5684.)

Za zdaněný zisk roku 1926 (1925/26) ve smyslu odst. 1. čl. VII. uváděcích ustanovení k zákonu o přímých daních č. 76/1927 Sb., nepokládají se podle odst. 3. téhož článku, ve znění zákona č. 180/1927 Sb., v obchodním období 1926 (1925/1926) vyúčtované reservy a fondy, které byly nahromaděny p ř e d 1. l e d n e m 1 9 2 7 a které v t é t o s v é v l a s t n o s t i jsou obsaženy v bilanci za obchodní období 1925 (1924/1925) na straně pasiv, jako skryté (bilančně zatajené) reservy a fondy. (Nál. z 21. června 1933, č. 11.046.)

Předpokladem povinnosti určitého subjektu k zvláštní dani výdělkové podle zákona o přímých daních č. 76/1927 Sb., a to i k minimální dani podle § 83, odst. 13. tohoto zákona, jest, že podnik jeho b y l p r o v o z o v á n v roce pro zdanění rozhodném. (Nál. z 21. června 1933, č. 11.047.)

Částí jmění, na kterou vypadá poměrně kvota, o niž se krátí dávka z majetku podle § 31 zák. č. 309/20 Sb., jest rozuměti část č i s t é h o jmění p o p l a t n í k o v a, záležející v akciích nebo jinakých podílech. (Nál. z 30. června 1933, č. 11.008.)

D á v k y z a ú ř e d n í ú k o n y.

Přijetí oznámení o zřízení prodejny živnosti výrobní je podrobeno dávce za úřední úkony podle sazby C, pol. 11., vl. nař. č. 254/26 Sb. (Nál. z 2. května 1933, č. 1159/32.)

Spolku, utvořenému podle spolkového zákona z r. 1867, nelze předepsati dávku za „projednání stanov" podle položky 46., tar. B dávkového řádu č. 254/1926, jestliže mu nebyla zároveň k jeho žádosti poskytnuta výhoda, aby se spolkovou činností podle projednaných stanov mohl započíti již před uplynutím lhůty § 6, odst. 2. spolkového zák. (Nál. z 10. května 1933, č. 4225.)

Ustanovení sazby ch) položky 9. vl. nařízení ze dne 22. prosince 1926, čís. 254 Sb., že za uložení všeobecné plné moci stranami pro jejich právní zástupce k soudu v Čechách, na Moravě a ve Slezsku stanoví se dávka, je kryto zákonem čís. 53/25 Sb. (Nál. ze 24. května 1933, č. 9123.)

D o m o v s k é p r á v o.

Za platnosti zákona č. 125/27 Sb. rozhoduje zemský úřad v Brně s konečnou platností o odvolání do rozhodnutí příslušného orgánu města

Brna, kterým bylo odepřeno přijetí do svazku této obce podle §§ 2 a 3 novely o domovském právu č. 222/1896 ř. z. (čl. 8, odst. 2. zák. 135/27 Sb.), (Nál. z 1. března 1933, č. 2920.)

Pobyt v obci z důvodu služby vojenské, konané podle zákona nebo dobrovolně, nemůže podle § 14 domov. zák. č. 105/1863 ř. z. založiti nárok na přijetí do domovského svazku podle §§ 2 a 3 zák. č. 222/1896 ř. z. (Nál. z 1. března 1933, č. 2920.)

Honební právo.

Čině podle analogie § 5, odst. 3. čs. hon. zák. „příhodné opatření" co do výkonu myslivosti na enklávě, honební úřad může enklavované pozemky přikázati také rozděleně zčásti té a zčásti oné ze sousedních honiteb a může tak učiniti i na méně nežli 6 honebních roků. Jedinou direktivou je mu zřetel na racionelní provoz myslivosti. (Nál. ze 16. března 1933, č. 19.080/31.)

Horní právo.

Dělníci, zaměstnaní odvážením strusky ze starých hald, jež byly propůjčeny jejich zaměstnavateli nebo jeho právnímu předchůdci jako povrchové míry, podléhají pojistné povinnosti u bratrské pokladny. (Nál. z 18. února 1933, č. 2813.)

Jazykové právo.

Předpis čl. 81., odst. 2. jaz. nař., vztahuje se na veškeré vyhlášky obecních úřadů bez rozdílu, zdali jsou vydávány podle příkazu zákona, čili nic. (Nál. z 9. května 1933, č. 8236.)

Zbavení funkce ustanoveného znalce z důvodu neznalosti státního jazyka není samo o sobě důvodem pro vznik jazykového sporu ve smyslu § 7 jaz. zákona. (Nál. z 30. května 1933, č. 7364.)

Občanství státní.

K nabytí československého státního občanství podle § 1 až 3 úst. zák. č. 236/20 Sb. se vyžaduje mimo jiné, aby šlo o dítě státních občanů rakouských, majících domovské právo na území Československé republiky. (Nál. z 8. února 1933, č. 1938.)

Ministerstvo vnitra „vyneslo" konečné rozhodnutí o žádosti za udělení čsl. státního občanství během dvouleté lhůty ode dne podání žádosti (§ 4, odst. 5. úst. zák. č. 152/1926 Sb.) jen, bylo-li rozhodnutí žadateli doručeno před uplynutím oné lhůty. Den datování nerozhoduje. (Nál. z 21. června 1933, č. 7591.)

Obecní věci.

Rozhodování o povinnosti k náhradě škody podle § 5, odst. 4. a § 16, odst. 7. ob. fin. nov., č. 329/1921 Sb. z. a n. má povahu „rozhodování pořadem stolic" ve smyslu § 99 org. zák. č. 125/1927 Sb. z. a n. a proto přísluší od účinnosti tohoto zákona a před účinností zákona č. 169/1930 Sb. okresním (resp. zemským) úřadům, a nikoli výborům. (Nál. ze 7. března 1933, č. 4028.)

Rozhodnutí zemského úřadu, kterým „k odvolání" osoby, která se domáhala u okresního úřadu zakročení proti obci podle §§ 102 a 103 mor. ob. zřízení č. 4/1864 zem. zák., výrok tohoto úřadu, zakročení to odepřevší, byl zrušen a vysloveno, že obecní zastupitelstvo svým usnesením překročilo meze své působnosti a porušilo zákon, není rozhodnutím, vydaným v pořadu instančním, nýbrž samostatným aktem dozorčím, proti

němuž je přípustné odvolání obce k min. vnitra. (Nál. z 2. března 1933, č. 3170.)

Odvolání z rozhodnutí okresního úřadu, které tento úřad vydal jako stolice odvolací ve věci obecní, podati jest dle § 76 správ. řádu č. 8/1928 Sb. u úřadu okresního. (Nál. z 2. března 1933, č. 3703.)

Zemský úřad, rozhoduje o odvolání poplatníka do rozhodnutí okresního úřadu ve věci dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, není za účinnosti dávk. pravidel č. 143/1922 Sb. oprávněn rozhodnutí to z moci úřední změniti v neprospěch odvolatele. (Nál. ze 6. dubna 1933, č. 19.406/30.)

Okresní správa.

Podle org. zákona č. 125/1927 Sb. nejsou členové okresního zastupitelstva v této vlastnosti legitimováni k rekursu do usnesení okresního zastupitelstva. (Nál. z 21. března 1933, č. 4372.)

Pod pojem okresního úřadu ve smyslu § 4 a čl. 8, odst. 1. organisačního zákona č. 125/1927 Sb. spadá také okresní zastupitelstvo (výbor); je proto zásadně možno z usnesení orgánů posléze uvedených odvolati se — pokud není stanoveno jinak — k zemskému úřadu. (Nál. z 30. března 1933, č. 3034.)

Pojištění sociální.

Do šestidenní lhůty § 17 zákona č. 221/24 ve znění zákona č. 184/28, se nepočítá den, kdy pojištěnec počal (přestal) vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné. (Nál. z 23. března 1933, č. 5091.)

Promlčení nemocenských příspěvků, splatných v době účinnosti zák. čl. XIX z r. 1907, jest posuzovati podle tohoto zákona, i když v den účinnosti nového zákona č. 221/1924 Sb. nebylo dokonáno. (Nál. z 30. března 1933, č. 1712.)

Ve sporech o nemocenské pojištění zaměstnanců, uvedených v zákoně č. 117/1926 Sb., platí co do lhůty a místa k podání opravných prostředků z výměru nositelů pojištění předpisy zákona č. 221/1924 Sb. (Nál. z 18. února 1933, č. 2724.)

Nárok nemocenské pojišťovny na náhradu podpůrného nákladu podle zákonů o nemocenském pojištění nezaniká promlčením. (Nál. ze 14. března 1933, č. 4303.)

Vystoupil-li zaměstnanec, podléhající pensijnímu pojištění ze zaměstnání takového ještě před platností zák. č. 89/1920 Sb., a vstoupí-li znovu do takového zaměstnání po účinnosti tohoto zákona, jest posavadní nositel pojištění povinen na nového nositele přenésti reservu vypočtenou podle § 68 zák. č. 89/1920 Sb., nikoliv vypočtenou podle zákonů dřívějších. (Nál. ze 6. dubna 1933, č. 5769/31.)

Podle předpisů, platných v zemi Slovenské a Podkarpatoruské, nelze v řízení o určení úrazových příspěvků pojistných s úspěchem odporovati pojistné povinnosti závodu. (Nál. z 24. února 1933, č. 3286.)

Vedlejší místností ve smyslu odst. 3. § 3 zák. čl. XIX/1907 jest taková místnost, která jest s hlavním závodem v místní neb stavební spojitosti, nevylučující styk zaměstnanců s technickým zařízením hlavního závodu. (Nál. ze 4. března 1933, č. 3899.)

Přestupek nezaplacení úrazových příspěvků podle odst. 1., č. 2, § 191 *a)* zák. čl. XIX/1907 je deliktem trvacím a promlčení začíná teprve zaplacením úrazových příspěvků nebo jiným zánikem platební povinnosti. (Nál. ze 7. března 1933, č. 5169/31.)

Pojištěnec, jehož příslušník rodiny na poukaz okresní nemocenské pojišťovny podle § 150 zákona o pojištění zaměst. pro případ nemoci, invalidity a stáří č. 221/1924 Sb. léčen byl ve veřejné nemocnici, není po-

vinen nahraditi nemocnici rozdíl mezi skutečnými náklady ošetřování a tím, co pojišťovna nemocnici podle § 150 cit. zák. zaplatila. (Nál. ze 4. května 1933, č. 7365.)

Spořitelny, na něž se vztahuje zák. č. 302/1920 Sb., nejsou ústavy obce a nelze proto jich zaměstnance jakožto zaměstnance ve službách obce vylučovati z nemocenského pojištění podle § 3 nemocenského zákona č. 33/1888 ř. z. (Nál. ze 14. června 1933, č. 6899/31.)

Byla-li smluvena denní mzda, jest za účinnosti zákona čís. 184/1928 Sb. zařaditi zaměstnance do mzdové třídy podle této denní mzdy, třeba úhrn mzdy, docílené zaměstnancem, pracujícím po 7 dní v týdnu, činí za tuto dobu částku, která se rovná týdenní mzdě, jež by odůvodňovala zařazení do vyšší mzdové třídy. (Nál. ze 14. června 1933, č. 10.632/31.)

Při dobrovolném pojištění jest pojištěnec v mezích § 250, odst. 1. zák. č. 221/1924 Sb. i po uplynutí čtyřnedělní lhůty oprávněn změniti mzdovou třídu. (Nál. z 20. června 1933, č. 6375/31.)

Policejní věci.

Trestní zodpovědnost za nepřihlášení motorového vozidla, náležejícího okresní nemocenské pojišťovně, stanovená § 49, odst. 2. zák. č. 117/1924 Sb. nestihá vedoucího úředníka pojišťovny (§ 70 zák. č. 221/1924 Sb.). (Nál. z 11. března 1933, č. 4224.)

Zákaz rozšiřovati tiskoviny, vydávaný podle 3. odst., § 10 zák., čl. XIV/1914 ministerstvem, nemusí býti vydán jako „ministerské nařízení" v technickém slova smyslu. (Nál. z 31. března 1933, č. 5700.)

Statut bývalé župy Podtatranské ze dne 7. srpna 1926, vydaný pod č. 20.275/1926 a schválený ministrem pro správu Slovenska v Bratislavě dne 4. listopadu 1926 pod č. 42.696/1926 adm. 5, nezakládá právního nároku ani na vydání, ani na prodloužení zbrojního pasu. (Nál. ze 13. dubna 1933, č. 6640.)

Právo úřadu policejního vypověděti cizince ze státního území podle § 10 zák., čl. V/1903 pro skutek, pro který jeho pobyt na státním území se jeví pro zájem státu nebo pro veřejnou bezpečnost a veřejný pořádek považlivým, není vyloučeno tím, že trestní soud, odsouziv cizince pro týž skutek podle zákona na ochranu republiky č. 50/1923 Sb., cizince podle § 33 téhož zákona nevypověděl. (Nál. z 11. března 1933, č. 3705.)

Nikdo nemá právního nároku na to, aby mu bylo povoleno vyvěšování plakátů podle § 23, odst. 2. tisk. zákona. (Nál. z 11. března 1933, č. 4226.)

Poplatky.

Ustanovení § 21 nařízení ministrů financí a spravedlnosti č. 397/1915 ř. z., obsahující taxativní výpočet dokladů, které jsou podle 1. odst. cit. předpisu hodnověrným průkazem dluhů a břemen pozůstalostních, jest kryto § 22, č. 278 ř. z., ve znění zák. č. 337/1921 Sb. (Nál. z 3. května 1933, č. 7940.)

Soudním smírem podle sazby soudních poplatků č. 123/22 Sb. je smír uzavřený protokolárně před soudem. (Nál. z 3. května 1933, č. 7941.)

Situační plánek přiložený ke smlouvě trhové stává se integrující, listinnému poplatku podléhající součástí této smlouvy tehdy, jestliže podle obsahu smlouvy vnitřně s ní souvisí do té míry, že je ho nezbytně třeba pro seznání podstatné části smlouvy. (Nál. z 19. června 1933, č. 482/31.)

Vládní nařízení č. 403/1920 Sb., pokud v § 2 *h*), odst. 2., stanoví, že „přejdou-li s několika spoluvlastníků nemovité věci jejich podíly jednotným právním jednáním, nebo na případ smrti na téhož nabyvatele, řídí se procentová sazba poplatku z nemovitosti úhrnnou hodnotou převedené nemovité věci", není kryto § 10 zákona č. 31/1920 Sb. (Nál. z 20. června 1933, č. 11.205.)

Osvobození od poplatku nemovitostního podle odst. 1. § 2 zákona č. 403/1922 Sb. přísluší prvnímu úplatnému převodu, i když mu předcházel převod bezúplatný. (Nál. z 21. června 1933, č. 10.955.)

Pošta.

Nároky z titulu ručení poštovní správy podle § 27, odst. 2. pošt. zák. z 5. listopadu 1837 sbír. zák. pol. č. 47/1838, náležejí na pořad práva (§ 3, lit. *a*) zák. o spr. s.) (Nál. z 20. května 1933, č. 9115.)

Rozhodčí soud revíní bratrské pokladny není orgánem postaveným po zákonu na roveň státním úřadům ve smyslu čl. II., bod. 1. zák. ze dne 2. října 1865, č. 108 ř. z., a nemá naroku, aby jeho úřední korespondence byla osvobozena od poštovného. (Nál. z 29. května 1933, č. 12.539/30.)

Úřední výměr, určený obci, není platně doručen, byl-li poštovním orgánem dodán manželce obecního starosty na základě pouhého ústního zmocnění starostova. (Nál. ze 17. června 1933, č. 10.392.)

Pracovní právo.

Odborová organisace zaměstnavatelská (zaměstnanecká) nemá právního nároku před n. s. s. stihatelného na zákonné povolávání přísedícího rozhodčí komise dle zákona o závodních výborech č. 330/1921 Sb. se strany zaměstnanecké (zaměstnavatelské). (Nál. z 29. března 1933, č. 2611.)

Samospráva obecní.

Proti výroku správního úřadu, jímž odmítnut byl návrh obce na ustanovení polovice členů obecní finanční komise ve smyslu § 9, odst. 2. ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb., z důvodu, že komise byla volbou polovice členů v dřívější schůzi obecního zastupitelstva a jmenováním druhé polovice úřadem již zřízena, je obec legitimována ve stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu namítati, že ono usnesení obecního zastupitelstva (volba) je neplatné.

Usnesení obecního zastupitelstva, učiněná po pravoplatném zamítnutí námitek proti volbě starosty, náměstků a obecní rady zemským úřadem, nestanou se neplatnými proto, že toto rozhodnutí zemského úřadu bylo nejvyšším správním soudem pro nezákonnost zrušeno a důsledkem toho i zemský úřad dotyčnou volbu zrušil. (Nál. z 12. května 1933, č. 8445.)

Při volbě obecního starosty a náměstků podle § 62 ob. řádu vol. jest zachovati časové pořadí, stanovené § 60 cit. zák., t. j. dlužno voliti nejdříve starostu, pak prvního a potom druhého náměstka. (Nál. ze 16. května 1933, č. 14.299/31.)

I verifikaci protokolu o schůzi obecního zastupitelstva může státní úřad dohlédací na základě § 102 čes. ob. zř. prohlásiti za neplatnou, zjisti-li, že je v rozporu se skutečným usnesením obecního zastupitelstva.

Podle § 103 čes. ob. zř. může politický úřad zakročiti i proti opatření starosty obce. Je to zákrok dozorčí, k němuž není třeba stížnosti osoby legitimované. (Nál. z 18. května 1933, č. 19.036/32.)

Usnesení obecního zastupitelstva o zavedení obecní dávky podle § 38 zák. čís. 329/1921 Sb. má povahu usnesení rozpočtového; o odvolání proti němu rozhoduje proto — jde-li o město statutární — zemský výbor. (Nál. z 8. června 1933, č. 10.171.)

Rozhodnutí zemského úřadu jako odvolacího jest podle čl. 8., odst. 2. org. zák. č. 125/1927 Sb., konečným i v těch případech, kde v první stolici rozhoduje úřad jiný než okresní (zejména orgán obce). (Nál. ze 14. června 1933, č. 6292.)

Poplatník není legitimován k stížnosti na nejvyšší správní soud proti rozhodnutí o obecním rozpočtu, pokud v ní uplatňuje nárok, aby

do rozpočtu byly vřaděny nebo v něm zvýšeny výdajové položky, neprokazuje-li zároveň, že opominutí jich zařadění neb zvýšení vyvolá nepříznivé účinky pro jeho poplatnickou povinnost. (Nál. ze 16. června 1933, č. 8589.)

Stavební právo.

Ustanovení § 27 staveb. řádu pro Moravu-venkov o vybírání zvláštního příspěvku k uhrazení nákladu na zřízení uličního kanálu bylo zrušeno předpisy §§ 26 a 57 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. (Nál. z 12. června 1933, č. 13.317/30.)

Stavební úřad není v základě § 119 praž. stav. řádu oprávněn nařizovati opravu budovy, když tato je již v tak zchátralém stavu, že objektivně není způsobilá k dalšímu trvání. (Nál. z 23. června 1933, č. 10.861.)

Rozhodnutí okresního úřadu na Moravě ve věcech stavebních, vydané na základě § 1, odst. 1., bodu 2., lit. *a*) vlád. nař. č. 96/1928 Sb., není konečným. (Nál. ze 27. června 1933, č. 1749.)

Stavebním úřadem pro železniční stavby na Slovensku jest podle nařízení býv. uher. min. obchodu z 10. února 1892, č. 3500 a zákonů č. 2 a 11/1918 Sb. z. a n. ministerstvo železnic. (Nál. z 24. března 1933, č. 5130.)

Udělení stavebního konsensu pro železniční stavbu podle min. nař. č. 19/1879 ř. z. s výslovnou výhradou, že obec určí dodatečně stavební čáru a niveau, nemůže obec ani s hlediska § 14 stav. řádu pro Prahu důvodně vytýkati jako porušení své autonomní kompetence. (Praha.) (Nál. ze 16. března 1933, č. 12.222/29.)

Vyhradí-li si magistrát hlav. města Prahy, udíleje stavební povolení, odvolati toto povolení podle své volné úvahy, nevzniká tím pražské obci jako správkyni veřejného statku nárok na to, aby stavební úřad této výhrady použil a konsens odvolal. není proto pražská obec legitimována k odvolání proti rozhodnutí stavebního sboru, jímž bylo zrušeno rozhodnutí magistrátu, odvolávající udělený konsens. (Nál. ze 16. března 1933, č. 4232.)

Školství.

Ucházeli-li se o místo učitelské, vypsané s přednostní pro některé pohlaví, jen příslušníci druhého pohlaví, nelze posuzovati způsobilost uchazečů pro místo to podle § 17, odst. 3., lit. *b*) vlád. nař. č. 64/1925 Sb., o nezpůsobilosti uchazečů. (Nál. z 19. května 1933, č. 8719.)

Vydržovatelem církev. školy ludové ve smyslu zák. čl. XXXVIII: 1868 je církevní obec i tehdy, nese-li udržovací náklad na školu tu obec místní. (Nál. z 24. května 1933, č. 21.277/32.)

Předpis poslední věty § 7 zákona čís. 470/1919 Sb. nestanoví nároku na započet nějakého období do doby rozhodné pro pensi. (Nál. z 1. června 1933, č. 9179.)

Byl-li učitel obecné školy ustanoven zatímním učitelem na občanské škole a pak zastupujícím učitelem na této škole, nemá při opětném ustanovení zatímním učitelem na občanské škole nároku na započet doby odsloužené jako zatímní učitel občanské školy pro vyměření občansko-školského přídavku ve smyslu § 7, odst. 3. zák. č. 104/1926 Sb.

Učitel obecné školy, ustanovený zastupujícím učitelem na občanské škole, nemá nároku na občansko-školský přídavek podle odst. 3. § 7 zák. č. 104/1926 Sb. (Nál. ze 13. června 1933, č. 10.411.)

Učitelka veřejné obecné školy nemůže uplatňovati nárok na odbytné podle § 3 zák. č. 455/1919 Sb., provdá-li se za cizího státního občana. (Nál. z 13. června 1933, č. 10.412.)

Školský úřad, udíleje učiteli veřejné školy národní, zastávajícímu úřad starosty města, po rozumu třetího odstavce § 10 zákona č. 76/1919 Sb. za účelem poskytnutí možnosti, vykonávati tento úřad, placenou dovolenou, nesmí tak učiniti s podmínkou, že bude z příjmů zaměstnancových, spojených s funkcí starostenskou, hrazen náklad na honorování substituta ve službě školské. (Nál. ze 14. června 1933, č. 5592.)

Rodinnými poměry, k nimž jest podle ustanovení čl. IV. zák. č. 306/1920 hleděti při obsazování definitivně systemisovaných míst učitelských, rozumí se rodinné poměry, které jsou tu v době obsazování onoho místa, nikoliv v době dřívější. (Nál. z 20. června 1933, č. 11.003.)

Tituly.

Nárok na stavovské označení „inženýr" podle § 5 cís. nař. ze dne 14. března 1917, č. 130 ř. z., není podmíněn požadavkem, aby žadatel byl obyvatelem čsl. republiky. (Nál. ze 16. května 1933, č. 8683.)

Vodní právo.

Zjištěním projektu ve smyslu 4. odstavce § 13 vodocestného zákona č. 66/1901 ř. z. rozumí se i výrok o tom, kterých cizích objektů a práv a jakými technickými úpravami má se vodocestný projekt dotknouti.

Je tedy i k takovémuto výroku kompetentní ministerstvo veřejných prací v dohodě se súčastněnými ministerstvy. (Nál. ze 17. května 1933, č. 8689.)

Proti výroku zemského úřadu, jímž byla v odvolacím řízení určena výše odškodného za pozemek vyvlastněný pro vodní dílo, je stížnost k nejvyš. správ. soudu vzhledem k ustanovení § 87, odst. 2. mor. vod. zák. nepřípustna, a to jak s námitkami věcnými, tak s námitkami formálními, jež týkají se výroku samého nebo vyšetření podkladu pro určení výše odškodného. Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu je však přípustna, pokud namítá, že zemský úřad nebyl pro nějakou procesní překážku vůbec oprávněn výrokem prvé stolice o výši odškodného instančně se zabývati. (Nál. z 1. března 1933, č. 17.187/30.)

Zákaz sázeti stromy nebo keře blíže k řečišti, nežli je statuty dovoleno, obsažený v § 142, odst. 2., bod 3., zák. čl. XXIII/1885, čelí proti stavu policejně závadnému a vztahuje se proto i na ponechání stromů kýmkoliv vysázených. (Nál. z 1. března 1933, č. 11.827/31.)

Vzorky.

Předmětem ochrany vzorkové podle patentu č. ř. z. 237/1858 jest jen určitý tvar průmyslového výrobku a nikoliv materiál, z něhož je zhotoven, ani účel, k němuž se průmyslového výrobku užívá.

Zbožím zhotoveným podle vzorku (§ 11 vz. pat. č. 237/1858 ř. z.) jest každý výrobek, který vykazuje aspoň ony charakteristické znaky, jimiž je chráněný vzorek individualisován, byť i se ve směrech nepodstatných od vzorku uchyloval.

Podle čl. 4. Mezinárodní úmluvy pařížské v revisi washingtonské nelze ze skutečnosti, že v době mezi uložením vzorku v cizině a v československé republice, nepřesahující 4 měsíců, bylo zboží vyrobené podle vzorku z ciziny dováženo do Československa, dovoditi ani neplatnost, ani neúčinnost vzorku v tuzemsku registrovaného podle § 10, lit. *a*), ani zánik práva z takové registrace plynoucího podle § 11, lit. *b*) vzork. patentu č. 237/1858 ř. z.

Předpis § 11, lit. *b*) vzork. patentu č. 237/1858 ř. z. předpokládá, že dovoz zboží v cizině podle vzorku vyráběného do republiky československé se děl za platnosti a účinnosti registrace vzorku v Československu.

Dovoz zboží vyrobeného podle registrovaného vzorku v cizině a dováženého do Československa, podle § 11, lit. *b*), vzork. patentu č. 237/1858 ř. z., jest tu nejen tehdy, je-li prováděn chranitelem samotným přímo, nýbrž i tehdy, provádí-li je subjekt jiný s vědomím a s vůlí chranitele. (Nál. ze 16. června 1933, č. 10.860.)

Zaměstnanci veřejní.

Legionářům, kteří v době po 1. září 1919 byli ustanoveni státními úředníky, započítává se trojnásobná služba legionářská do postupu platového a časového, počínajíc onou hodnostní třídou, které jmenováním nabyli. (Nál. z 19. května 1933, č. 8956.)

Také důstojníci-legionáři na místech III. služební třídy dosahují podle § 107 plat. zák. v platových stupnicích posledního náslušného přídavku jen tenkráte, mají-li úplné středoškolské vzdělání. (Nál. z 3. června 1933, č. 9968/1931.)

Ustanovení § 51 vlád. nař. č. 96/1930 Sb., že pensijní základna, určená podle ustanovení části první tohoto nařízení, zvyšuje se u četnických osob o četnický přídavek v té výši a potud, pokud jej měly při skončení činné služby, neodporuje zákonu.

Při stanovení pensijní základny býv. rak. četnického důstojníka podle zák. č. 70/1930 a vlád. nař. č. 96/1930 Sb. ve smyslu § 15, odst. 1., 2. věta cit. nař., jest odečísti čekatelský rok i tehdy, jde-li o důstojníka, který nevyšel z řad četnického mužstva.

Bývalý rak. četn. důstojník, pensionovaný v r. 1919, nemá nároku na přípočet válečných půlletí podle § 7, č. 2 zák. č. 186/1920 Sb. (Nál. ze 7. června 1933, č. 848.)

Jde-li o určení platových a služebních práv a nároků, se kterými zaměstnanci zrušené veřejnoprávní korporace podle § 10, odst. 1., věta 2. org. zákona č. 125/1927 Sb., přecházejí do státní služby, posuzuje úřad tuto otázku s hlediska § 212, odst. 1. až 3. plat. zákona č. 103/1926 Sb., samostatně, nejsa vázán předchozími rozhodnutími úřadů samosprávných, učiněnými podle § 212, odst. 2. neb 6. platového zákona.

Přiznání naturálního bytu a volného otopu a svitiva zaměstnanci veřejnoprávní korporace není nárokem nabytým jmenováním ve smyslu § 212, odst. 2. zák. č. 103/1926 Sb. (Nál. z 10. června 1933, č. 10.108.)

U bývalých výkonných četnických důstojníků (inspektorů II. třídy) nelze při stanovení pensijní základny podle zák. č. 70/1930 Sb. přihlížeti k celkové služební době strávené v četnictvu, nýbrž jen k době rozhodné pro dosažení požitků, které měli při skončení činné služby. (Nál. z 12. června 1933, č. 8727/31.)

Pro posouzení krácení stálých služebních požitků ve smyslu § 8, odst. 3. zákona č. 286/1924 Sb., jest rozhodným jen souhrn stálých aktivních požitků ve smyslu § 24 téhož zákona, resp. § 196 plat. zák. (č. 103/1926 Sb.), nikoliv jednotlivé jejich složky v těchto §§ uvedené. (Nál. z 12. června 1933, č. 10.606/31.)

Pro zařazení podle § 4 zák. č. 77/1920, resp. § 3 vlád. nař. č. 360/1920 Sb., nelze bráti v počet službu strávenou v hodnosti celního výběrčího a u finanční stráže v rozsahu § 46 předpisu pro finanční stráž (Věstník min. fin. č. 45 ex 1907). (Nál. ze 16. června 1933, č. 17.427/31.)

Známky.

Podáním trestní obžaloby podle § 23 zák. o ochraně známek (zák. č. 19/1890 ř. z.) jest zdůvodněn zájem chranitele známky, touto žalobou

napadeného, na vydání výroku ministra obchodu, že obžalovaný je oprávněn výhradně užívat známky (§ 30 cit. zák.), jejíž užívání zavdalo podnět k podání trestní obžaloby. (Nál. z 23. února 1933, č. 3009.)

Zdravotnictví.

Zákon o potírání nakažlivých nemocí č. 67/1913 ř. z. neupravuje otázku náhrady nákladů spojených s nemocničním ošetřením osob onemocnělých nakažlivou nemocí. (Nál. z 31. května 1933, č. 7395.)

Nelze-li vymoci ošetřovací útraty na fysických a právnických osobách uvedených v § 21 zák. č. 77/1927 Sb. proto, že tu není zákonné povinnosti těchto osob, aby hradily zmíněné útraty, není obec povinna podle citovaného zákonného ustanovení přispívati dvaceti procenty ošetřovacích útrat. (Nál. ze 7. června 1933, č. 10.278.)

Železniční právo.

Sousedem (Aurainer) ve smyslu § 99 želez. provoz. řádu (cís. nař. ze dne 16. listopadu 1851, č. 1 ř. z. z r. 1852) rozumí se majitel (uživatel, pachtýř a pod.) pozemku ležícího v mezích požárního obvodu dráhy, bez ohledu na to, zda pozemek ten sousedí bezprostředně s drahou, či nikoli. (Nál. z 9. června 1933, č. 10.418.)

Živnostenské právo.

Prodejna živnosti výrobní není stálým místem provozovacím ve smyslu § 39 ž. ř., nýbrž skladem ve smyslu § 40 ž. ř. (Nál. z 2. května 1933, č. 1159/32.)

Určovati stanoviště pro živnosti periodické dopravy osob (§ 15, č. 3 živn. řádu) nenáleží do působnosti obce ve smyslu § 27, č. 3 mor. ob. zřízení. (Nál. ze 13. května 1933, č. 5698.)